

இனியாயல் கோலங்கள்

வடிவம் 3

வண்ணம் 1

சித்திரை 83



ஒப்புவ

ପ୍ରଥମ ଭାଗ
ଦ୍ୱିତୀୟ ଭାଗ
ତୃତୀୟ ଭାଗ

ଶ୍ରୀମଦଭଗବତ୍ ଗୀତା
ଶ୍ରୀମଦଭଗବତ୍ ଗୀତା



ଶ୍ରୀମଦଭଗବତ୍ ଗୀତା

இறையியல் கோலங்கள்

(பருவ இதழ்)

வடிவம்: 3

சித்திரை 1983

வண்ணம்: 1

வெளியிடுவோர்:

ஞானப்பிரகாசர் தமிழ்க் கழகம்

தேசிய குருத்துவக் கல்லூரி

அம்பிட்டி

கண்டி

(முதலாவது)

பொறுப்பாசிரியர்கள்:

அருள்திரு. சீ. யோ. இம்மானுவல்

அருள்திரு. விக்ரம் குமார் அ. ம. தி.

அருள்திரு. ஜே. நீக்கலஸ்

அருள்திரு. அல்போன்ஸ் பேர்னாட்

தொகுப்பு:

ம. ஜெரோ செல்வநாயகம்

ய. தேவசகாயம்

இ. ஸ்டாலின்

ம. ரூபன்

ஜெரூட் செ. சவிரிமுத்து

அ. சகாயதாசன்

லீனஸ் சொய்சா அ. ம. தி.

எஸ். செபஸ்தியன் அ. ம. தி.

அச்சிடலாம் :

“இறையியல் கோலங்கள்” இல் வெளிவரும் கருத்துக்கள் கிறிஸ்தவக் கோட்பாடுகளுக்கு எதிரானவை அல்ல என்பதேயன்றி, இதுதான் திருச்சபையின் போதனை என்பதற்கில்லை.

+ போல் பெரேரா

உப்புமுன்

ஒப்புரவுப்பணி

அண்மையில் உரோமையில் இடம்பெறவுள்ள அனைத்துலக ஆயர் பேரவையில் 'ஒப்புரவுப் பணியும் நாமும்' என்ற கருப்பொருள் ஆராயப்படவுள்ளது. இச்சந்தர்ப்பத்தில் எமது தமிழ்க்கிறிஸ்தவர்களும் தமது ஒப்புரவுப் பணிபற்றிச் சிந்தனைத் தெளிவு பெறவும், வாழ்க்கை அனுபவத்தைப் பெறவும் ஏதுவாக, இலங்கை விவிலிய மறைக்கல்வி தமிழ்ப் பிரிவு ஆணைக்குழுவினர் இப்பொருள்பற்றித் தேசிய ஆய்வரங்கு ஒன்றை மடுத்திருப்பதில் ஏற்பாடு செய்திருந்தனர்.

ஆழ்ந்த பல உண்மைகள் எளிய படிமுறைகளில் விளக்கப்பட்டுக் கலந்துகொண்டோர் அனைவருக்கும் திருப்தியளிக்கும் வகையில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த இந்த ஆய்வரங்கு பொதுநிலையினரின் இறையியல் பாடநெறிபோன்று அமைந்திருந்தது.

இதில் படிக்கப்பட்ட உரைகள், தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்கள் அனைவரை சென்றடைந்து அவர்களின் சிந்தனைத் தெளிவுக்கும் ஆழமான இறையனுபவத்திற்கும் உதவும் வகையில் இவற்றைத் தொகுத்து ஒரு சிறப்பிதழில் வெளியிட நாம் முனைந்தோம். இதற்குத் தமது முழு அனுமதியையும் அளித்த மேற்படி ஆணைக்குழுவினருக்கு எமது மனப்பூர்வமான நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றோம்.

அட்டைப்பட்டத்திற்கென, ஆய்வரங்கின் கருப்பொருளை தெளிவாக, எழில்மிகு அமைப்புடன் உருவாக்கித்தந்த ஆசிரியர் ரமணியை நாம் பாராட்டாமல் இருக்கமுடியாது.

ஆய்வரங்கில் கலந்துகொண்டு, வழங்கப்பட்ட உரைகளை பிரகரத்திற்கென எழுத்துருவில் எமக்கு ஆக்கித்தந்தவர்கள் யாழ். மறைமாவட்ட அருட்சகோதரர்களாவர். சிரமம் மிகுந்த இப்பணியை பூரிப்புடன் நிறைவேற்றிக் கொடுத்த அவர்களுக்கு எமது உளமார்ந்த நன்றி.

ஆசிரியர்குழு.

வினாக்கள்

உள்ளே

1. முகவுரை
2. இன்றைய உலகில் பாவம்
3. இறைவன்—தன் மக்களை மன்னிக்கும் தந்தை
4. யேசுக்கிறிஸ்து மனிதனை இறைவனோடும், மனிதரோடும்
ஒப்புரவாக்குபவர்
5. திருச்சபை ஒப்புரவின் அருட்சாதனம்
6. வரலாறு கூறும் உண்மைகள்
7. பாவசங்கீர்த்தனம்

முடியுமிடத்து

அருள்திரு எஸ். ஜே. இம்மனுவேல்

வழங்கிய

முன்னுரை

இலங்கையின் எல்லா மறை மாவட்டங்களிலுமிருந்து தமிழ் மக்கள் ஒன்றுகூடித் தமிழ்க் தேசிய ஆய்வரங்கு ஒன்றை முதன்முறையாக நடாத்துவது மகிழ்ச்சிக்கூறியதும் வரவேற்கப்பட வேண்டியதுமாகும். இது அறிவின் ஆய்வரங்கு மட்டுமல்ல அனுபவ ஆய்வரங்குமாகும். எனவே புதிய கொள்கைகளையும், கருத்துக்களையும் கண்டுபிடிப்பதற்கல்ல, இறைமக்களாகிய எம்மத்தியில் இக்காலத்தின் அறிகுறிகள் மூலமும், செயல்களின் மூலமும் இறைவன் எமக்கு உணர்த்துவதைப் புரிந்துகொண்டு எம்மில் புதுப்பித்தலை ஏற்படுத்தவுமே இவ்வாய்வரங்கு உதவவேண்டும்.

ஆய்வின் கருப்பொருள் 'ஓப்புரவுப் பணியில் இறைவனும் நாமும்' என்பதாகும். இறைவன் மனிதனுடன் ஓப்புரவை ஏற்படுத்தும்போது தனித்து அவர்மட்டுமல்ல, மனிதர் அனைவரது ஒத்துழைப்பும் நிலவும் போதுதான் அந்த ஓப்புரவுப்பணி நிறைவு பெறமுடியும். எனவே எமது முழு ஒத்துழைப்பை நல்குவது இன்றியமையாததாகும்.

இந்த ஆய்வரங்கு எமது செபத்திற்கும் தியானத்திற்கும், வழி பாட்டிற்கும் பேருதவியாக விளங்கும் என்பது எமது நம்பிக்கை. கடந்த கால மனப்பான்மையை முற்றாக மாற்றிவிடவோ, முன்னைய அமைப்புக்களைக் கண்டிப்பதற்கோ இது ஏற்படுத்தப்படவில்லை. மாறாக, நாம் ஒவ்வொருவரும் பொறுப்புள்ளவர்களாகவும் உண்மையை ஏற்கும் மனப்பாங்குடனும் வளருவதற்கும் இதுஏதுவாக அமையவேண்டும்.

எந்தச் சூழ்நிலையில், எதற்காக ?

★ இந்த வருடத்தை மீட்பின் யூபிலி ஆண்டாக (1950 ஆண்டுகள்) நாம் கொண்டாடுகின்றோம். இதற்கான எமது ஏற்பாடுகள் யாவும் புறஆடம்பர நிகழ்ச்சிகளுடனும், திருயாத்திரைகளுடனும் நின்று விடாது மீட்பின் பொருளை ஆழ அறிந்து ஏற்றுக்கொள்ளவும், அக் கொடையை நன்றியுள்ளத்துடன் என்றும் நினைவுகூரவும் எம்மை உருவாக்கிக்கொள்ள வேண்டும்.

★ உரோமையில் அனைத்துலக ஆயர் பேரவையிலும் இதேபோருள் ஆய்வு செய்யப்படுவதினால், நாமும் ஒப்புரவாகுதல்பற்றிச் சிந்தனைத் தெளிவுபெறுதல் சாலச் சிறந்தது

★ கிறிஸ்தவமல்லா மறைகளைச் சார்ந்த பெரும்பான்மை மக்கள் வாழும் எமது சூழலில், மீட்பின் அருளை நமக்கென மாத்திரம் வைத்திராது. எவ்வாறு பிறருடன் பகிர்ந்துகொள்ளலாம்? எவ்விதம் செயற்படலாம்? என்பதைச் சிந்திக்கவேண்டியது எமது தலையாய கடன்.

★ இன்னும் சில வருடங்களில் நாம் 2000 ஆண்டில் காலடி வைத்தவர்களாவோம். மாறிவரும் உலகில், எந்த உருவில், எவ்வழிகளில் மீட்பின் அருள் மனுக்குலத்திற்கு அளிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதையும், அவ்வருளை எத்தகைய புதிய முறைகளில் நாம் எதிர்காலத் தலைமுறையினருக்கு வழங்கலாம் என்பதையும் நாம் அறியவேண்டியவர்கள் என்று திருத்தந்தை எம்மிடம் கூறுகின்றார்.

ஒப்புரவு அருட்சாதனம்

இன்று ஒப்புரவு அருட்சாதனம் எந்தளவுக்கு மக்கள் மத்தியில் கொண்டாடப்படுகிறது என்பதை நாம் உணரல்வேண்டும். 2-ம் வத்திக்கான் சங்கத்தின் மீன்பு ஒப்புரவு அருட்சாதனத்தை நிறைவேற்றுவதில் கணிசமான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. ஒருசாரார் இந்த அருட்சாதனம் மக்கள் மத்தியில் போதியளவு கொண்டாடப்படுவதில்லை, பகிரப்படுவதில்லை, மக்கள் அதில் அக்கறையற்றவர்களாகவுள்ளனர் என்றும், இன்னொரு சாரார் குருக்கள் இதில் சவனம்செலுத்துவதில்லை என்றும், வேறுசிலர் இவ்வருட்சாதனம் என்ன பொருளைக்கொண்டுள்ளது? இது அவசியமா? நற்சுருணைக்கும் ஒப்புரவுக்கும் உள்ள தொடர்பு என்ன? என்றும் பலவித ஐயங்களை எழுப்புகின்றனர்.

அரங்கின் அமைப்பு

இன்று எமது முற்காலத்தைய மறைக்கல்வி அறிவைப் புறிய கண்ணோட்டத்தில் புத்துணர்வுடன் சிந்திக்கவேண்டும். இந்தப் பின்னணியில் நோக்கின், இந்த ஆய்வரங்கு இத்துடன் இங்கேயே முடிவடைவதற்கல்ல, பல ஆய்வுகளுக்கு ஆரம்பமாகவும், ஆயத்தமாகவும் ஊன்றுகோலாகவும் விளங்கவேண்டும்.

திருச்சபை இதுவரைகாலமும் கற்பித்தது என்ன? அது கடைப்பிடித்தது என்ன? இதனால் எத்தகைய மாற்றங்கள் எவ்வித தவறு

கள் ஏற்பட்டன என்பதனைத்தையும் நாம் அலசி ஆராய்ந்து ஒரு நீண்டகால நோக்கின் அடிப்படையில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்த முயல்வேண்டும். இதற்கு உறுதுணையாகத்தான் இந்த ஆய்வரங்கின் உரைகள் அமைகின்றன.

i. எம்மைச் சூழ்ந்துள்ள உலகில் பாவம் எவ்விதத்தில் படர்ந்துள்ளது? அதன் புதிய உருவங்கள் யாவை? அதன் விளைவுகள் எவை? எவையெவையெல்லாம் பாவங்களாகும் என்பதை முதலில் விளங்கிக்கொள்ளல்வேண்டும்.

ii. கிறிஸ்தவர்களாகிய எமக்கு இறைவெளிப்பாடு எதைக் கற்பிக்கின்றது? கடவுள் இரக்கம் நிறைந்த இறைவனாவார். எனவே நமது எண்ணங்களில் அவரைப் பயமுறுத்துபவராக, நீதித்தீர்ப்பு வழங்குபவராக மட்டும் கருதாது, அவரது இரக்கத்தையும் பரிவையும் நமது வாழ்வில் உணரவேண்டும்.

iii. கிறிஸ்து, இரக்கமுள்ள பிதாவின் அருட்சாதனமாக நம் அனைவருக்கும் மீட்பைக் கொணர்ந்தார். அவர் மனிதரை இறைவனோடும், மற்ற மனிதரோடும் உறவுகொள்ளச் செய்ய வந்தார்.

iv. கிறிஸ்து ஆரம்பித்த இறையரசினதும் மீட்பினதும் அடையாளமாகவும், அருட்சாதனமாகவும் விளங்கும் திருச்சபையின் இன்றியமையாத பணியும் இந்த ஒப்புரவை ஏற்படுத்துவதேயாகும். இது திருச்சபையின் பக்கப்பணியல்ல, ஆனால் மையப்பணியாகவே அமைகின்றது.

v. மனிதர் மத்தியில் இவ்வொப்புரவுப்பணி வரலாற்றில் எவ்வாறு வளர்ந்து வந்துள்ளது என்பதை நாம் அவதானிக்கவேண்டும். புதியனவற்றை முழுமையாக விளங்கிக்கொள்வதற்கு வரலாறுதான் ஓர் உண்மையான ஆசிரியனாக விளங்கமுடியும். இதன்வழி நின்று இறைய நிலையை நாம் விளங்கிக்கொள்வது மட்டுமன்றி எதிர்கால நிலைமைகளையும் சரியான போக்கில் கொண்டு செல்லவேண்டும்.

இன்று வத்திக்கான் சங்க ஒளியிலே ஒப்புரவு அருட்சாதனம் அர்த்தமுள்ளதாக மினிர்கிறது. ஆயினும் எம்மத்தியில் அருகிவரும் இவ்வருட்சாதனத்தை, அதன் உட்பொருளையும் அதைக் கடைப்பிடிப்பதில் எழும் குறைநிறைகளையும் தெரிந்துகொள்வதுடன், இறைவனின் இரக்கத்தை இன்று எம்மக்கள் முழுமையாகக் கொண்டாட உதவும்வகையில் நாம் எவ்வாறு செயற்படலாம் என்று ஆராய்வோம்.

இன்றைய உலகில் பாவமும் அதன் பன்முக உருவங்களும் விளைவுகளும்

—அருட்திரு ஏ. ஜே வி சந்திரகாந்தன்

நாம் ஆரம்பித்திருக்கும் இந்த யூபிலி ஆண்டிற்கான மையக் கருத்
தாகவும், இவ்வாண்டின் இறுதியிலே உரோமையில் நடைபெற
இருக்கும் ஆயர்கள் பேரவையின் ஆய்வுப்பொருளாகவும், ஒப்புரவா
குதல் என்ற பதமும் அதை உணர்த்தும் கருத்துக்களும் அதை நடை
முறைப் படுத்துவதினால்—நாம் எதிர்நோக்கும் பிரச்சனைகளும், திருச்
சபை நிறைவேற்றும் ஒப்புரவாகுதல் அருட்சாதனத்தின் பின்னணியில்,
தீர்க்கமாக ஆராயப்படும் என்பதையும்—நாம் அறிவோம். குடும்பம்,
பங்கு, மறைமாநிலம், நாடு, உலகம் என்ற வகையிலே அமைக்கப்
பெற்று இயங்கிவரும் திருச்சபையானது ஒப்புரவாகுதல் வாழ்க்கையை
வாழ்வதற்கு பாவமும் அதன் பன்முகநிலைகளும், விளைவுகளும் எவ்வாறு
தடையங்களாகின்றன என்பதனை முதலிலே இனங் கண்டுகொள்ளுதல்
அவசியமானது. வல்லரசு நாடுகளுக்கிடையிலான போட்டிகளும் அள
வற்ற அணுவாயுதக் குளிப்புகளும், ஆளுதபுற்றுநோயாய் ஆழவேரெ
டுத்துவரும் வன்முறைக் கிளர்ச்சிகளும், பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்
களும் வளர்முக நாடுகளைப் பயமுறுத்தும் பணவீக்கமும் இன்னும் சமு
தாயத்தில் சாதாரணமாக்கப்பட்டுவரும் வர்க்கப் பிரிவினைகள், வகுப்பு
வாத பேதங்கள், சாதிக்கொடுமைகள், இனம், நிறம், மொழி குலம்,
மதம் என்ற நிலையிலே வளர்க்கப்படும் பிரிவினைகளும், நாம் வாழுகின்ற
யதார்த்த உலகானது ஒற்றுமையை விடுத்து வேற்றுமையையுட பிரி
வினையையும் பல்வேறு வழிகளிலும் வகைகளிலும் வளர்த்து வருகின்ற
தென்பதை எமக்குச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன இவ்வுண்மை கசப்பானதே
யெனினும் இதில் அபிப்பிராய பேதமில்லை.

இன்னும் சமூகத்தொடர்பு சாதனங்களிலும் போக்குவரத்து
முறைகளிலும் நாடுகளுக்கிடையில் ஏற்பட்டிருக்கும் பண்பாட்டுக் கலவை
களும், சேர்வைகளும் மக்களுக்கிடையிலே காலங்காலமாக மரபுவழி
யிலே காக்கப்பட்டு வரும் அடிப்படை விழுமியங்களில் பெருமாற்
றத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளன. இம்மாற்றங்களின் விளைவு நன்மையானதா?
தீமையானதா? என்பதனைப் பின்னர் கணிப்போம். ஆனால் இக்கலாச்
சார மாற்றமானது குடும்ப, சமூக, சமுதாய விழுமியங்களில் அடிப்
படையான மாற்றத்தினைத் தருவித்திருக்கிறதென்பது அனைவராலும்
ஏற்கப்படுவதாகும்.

அடுத்து 17-ம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்காற்பகுதியிலிருந்து பரிணயித்துவரும் தத்துவப் போக்குகளை பரிசோதித்தால் ஆங்கு தனிமனித விடுதலைக் குரலும், சுயநிர்ணயப் போக்கும், முனைவிடுவதனை அவதானிக்கலாம். இத்தத்துவ நிலைகளின் கிளைகளாகவே மனுமுதற் கொள்கைகளும், மானிடக் கோட்பாடுகளும், பொதுவுடைமைச் சிந்தனைகளும், ஏனைய மனுமுதல் அறநெறிக் கோட்பாடுகளும் வளர்ந்தன வென்பதை நாம் காண்கிறோம்.

மேற்கூறியவை அனைத்துமே சமுதாயத்தின் பரிணாம வளர்ச்சிப் போக்கையும் அதன் இயக்க நிலைப்பாட்டையும் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

எனவே, இத்தகைய இயக்கவியல் அடிப்படையில் சமுதாயத்தைக் கூர்ந்து நோக்கி, அதன் வளத்தைக் கணக்கிட்டு அதன் புதிய வளர்ச்சிப் போக்கின் அடிப்படையிலேயும் இவைபோன்ற ஏனைய மனித, சமூக, உலகப் பிரச்சினைகளின் ஒளியிலுமே பாவம் ஒப்புரவாகுதல் என்ற பதங்களின் பொருளும் நிலையும், கருத்தும் களமும் ஆராயப்படல் வேண்டும்.

இன்றைய உலகில் பாவம் எவ்வாறு தனிமனிதனை, முழுக்குழு மங்களை (Communities) சமுதாயங்களை, நாடுகளைப் பாதிக்கின்றது, அவற்றிற்கிடையில் வேற்றுமைகளை, பிரிவினைகளை வளர்க்கின்றது, அநீதிகளைக் கொடுமைகளை, ஒடுக்கு முறைகளை, மோசடிகளை, சுரண்டல்களை நிலைபெறச் செய்கிறது என்பவற்றை சரியாக நாம் உணர்ந்து கொள்ளவும், இவை எவ்வளம் கிறிஸ்தவ குடும்ப குழும ஒப்புரவாகுதலைத் தலைகுனியச் செய்யும் சிறுமைத் தனங்கள் ஆகின்றன என்பதைச் சரியான, நேரியமுறையில் நிர்ணயிப்பதற்கும் பாவம் மூன்று முக்கிய நிலைகளில் ஆராயப்படவேண்டும்.

அதாவது பாவம் தனிமனிதனைப் பிளவுபடச் செய்கின்றது. மனிதனுக்கும் சமுதாயத்திற்கும், கிறிஸ்தவன் என்றமட்டில் கிறிஸ்தவனுக்கும் திருக்கூட்டத்திக்குமிடையில் நிலவும் உறவினை ஊறுபடுத்துகிற தென்பதையும், இறுதியாக மனிதனுக்கும் இறைவனுக்குமிடையிலான நல்லுறவைத் துண்டித்து விடுகிறதென்பதையும் திருநூலின் ஒளியில் தெளிதல் அவசியம்.

இதனை அழுத்திக் கூறுவதாயின் “பாவம்”, சமுதாயத்தின் முனைப்பான எதிரியாக, மனித வர்க்கத்தின் வளத்தையும் வளர்ச்சியையும் பாதித்து, சீரழித்து நிலைகுலையச் செய்யும் இயக்கநிலைத் தன்மையுடைய தான சீய சக்தியென்பதையும் தெளிவாக இளங்கண்ட பின்புதான் பாவத்தை அகற்றுவதற்கான வழிமுறைகளைக் கண்டு தெரியலாம்.

மறை நூலில் பாவ அநுபவம்

மறைநூலில் பாவ உணர்வும் செயல்நிலை அநுபவமும் அதன் துன்பியல் விளைவுகளும் வடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆயினும் பழைய புதிய ஏற்பாடு என்று பிரித்துப்பார்க்கின்றபோது, பழைய ஏற்பாட்டில் இறைவனின் தெரிவும் யூதர்களுக்கு விடுத்த அழைப்பும் அவர்களோடு ஆண்டவர் செய்துகொண்ட உடன்படிக்கையும் உடன்படிக்கையோடு சேர்த்து அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட வாக்குறுதியும், அங்கு முதன்மையும் முக்கியத்துவமும் பெறும் கருத்துக்களாகவும் எமக்குத் தரப்பட்டு இருக்கின்றன. ஆகவே பழைய ஏற்பாட்டின் மையமும் உச்சக்கட்டமுமாக அமைந்திருக்கின்ற உடன் படிக்கையின் வாக்குறுதியின் ஒளியிலேதான் பாவமும் பாவத்தின் பயங்கர இருட் சுறையும் சித்திரிக்கப்பட வேண்டும். இறைவனைப் பற்றிக்கொண்ட உணர்வும், அநுபவங்களும் அந்த உணர்விலும் அநுபவத்திலும் ஏற்படும் வளர்ச்சிப் படிகளும் பல்வேறு நாடுகளைப் பொறுத்தவரையிலே கோத்திரங்களை, சமுதாயங்களைப் பொறுத்தவரையிலே வேறுபட்டதாக அமைந்திருப்பதை மறை வரலாறுகளில் நாம் காண்கின்றோம். இந்துசமய வரலாற்றிலே தமது அகநிலையின் ஆழத்தில் அவர்கள் இறைவனை அநுபவித்து உணர்ந்தார்கள். இந்துசமய மறைநூல்களின், ஆகமங்களில் அடிப்படையிலே தேங்கி இருக்கும் பக்திப் பெருக்கம் இந்தஉள்ளுணர்வு அநுபவத்தை இறைவன் தமதுஉள்ளத்தின் அடி ஆழத்தில் முனிவர்களும் ஞானிகளும் எவ்வாறு உணர்ந்தார்கள் என்பதை எமக்கு விளக்குகின்றது. அதே போன்று இஸ்ராயேலரின் இறை உணர்வும், இறைவனோடு கொண்டிருந்த உறவும், இறை அநுபவமும் இன்னொருவகை நிலையினை எமக்கு உணர்த்திக் காட்டுகின்றன. இஸ்ராயேலரின் சமயமும் அவர்களின் கால நிரைப்பட்ட வரலாறும் மிகவும் நெருக்கமாக பிணைந்திருப்பதை நாம் அவதானிக்கின்றோம். இஸ்ராயேல் குலத்தாரின் ஆரம்பமும், இறைவன் அவர்களோடு செய்துகொண்ட உடன்படிக்கைகளும், எகிப்திய அடிமைத்தனமும், வஞ்சிதிரத்திற்கு கடந்து சென்றமையும், சீனாய் மலையிலே சட்டநாதனை இறைவனை அநுபவித்த முறைமையும் பலஸ்தினத்தைக் கைப்பற்றியமையும், அரசர்களையும் ஆலயத்தையும் ஏனைய நிறுவன அமைப்பு முறைமைகளை வளர்த்துக்கொண்ட நிலையும், பபிலோனிய அடிமைத்தனமும் அதன்பின் விடுதலையும் அந்தியோக்கிய கலாபனைகளும் தொடர்ந்து வந்த உரோமையர்களின் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டமையும் இவை அனைத்திலுமே அவர்கள் இறைவனை ஒரு விடுதலை வீரனாக, மக்களின் துன்ப துயர்களை, கண்ணீர்களை துடைக்க வந்த விடுதலை நாயகனாக உணர்ந்தார்கள். ஆகையினாலேதான் இஸ்ராயேலரைப் பொறுத்தவரையிலே என்றுமே இறைவன் அவர்களுக்கு முடி

வான ஒரு விடுதலையைக் கொடுக்கக் காத்திருக்கின்ற ஒருவராக, முடிவான விடுதலையை வாக்களித்த ஒருவராகக் கொள்ளப்படுவதனை நாம் பார்க்கின்றோம். எனவேதான் இந்தப் பின்னணியிலே பாவம் எத்தகைய மனப்பாங்கில் அவர்களால் கொள்ளப்பட்டது என்பதைப் பார்க்கும்போது, முகலாவதாக பாவம் இறைவனோடு செய்துகொண்ட உடன்படிக்கையின் அத்துமீறலாகச் சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது பாவம் என்ற பதம் அங்கு பல்வேறு கருத்துப்பட உபயோகிக்கப்பட்டதை நாம் காணலாம். பழைய ஏற்பாட்டிலும் சரி புதிய ஏற்பாட்டிலும் சரி பாவம் என்ற பதம் எவ்வாறு உணர்த்தப்படுகின்றது என்பதைப் பார்க்கும்போது அங்கே 'குறி தவறுதல்', 'இலக்குத்தவறுதல்', 'குறிக் கோளில் நின்று விடுதல்' போன்ற கருத்துக்களிலே தான் பாவம் விளக்கப்படுகின்றது. கடவுளுக்கு எதிராக தீமை புரிதல் குற்றம் செய்தல் தவறு இழைத்தல் உடன்படிக்கையினின்றும் விலகி பிரிந்து வாழ்தல், உடன்படிக்கைக்கு எதிராக செயல்படுதல் இவைபோன்ற பல கருத்துக்களிலே, பன்முகப்பட்ட நிலையிலே பாவம் பழைய ஏற்பாட்டிலே விளக்கப்படுகிறது. நான் முன் குறிப்பிட்டது போல் பழைய ஏற்பாட்டு இறைவாழ்க்கையின், சமூகவாழ்க்கையின் அடிப்படையாக உடன்படிக்கை அமைந்திருந்ததாலே இவ் உடன்படிக்கை இரு நிலைகளிலே கொள்ளப்படுகிறது. இறைவனோடு ஒரே குலமாக ஒரே மக்களாக இஸ்ராபேல் மக்கள் அனைவரும் ஒரே உடலாக சேர்ந்த நிலையிலே இறைவனோடு ஒரே மனத்தோடும் ஒரே உள்ளத்தோடும் அவர்கள் உடன்படிக்கைசெய்து கொண்டமையினாலே இறைவனுக்கும் மக்களுக்கும் இடையிலே உடன்படிக்கை ஆழமான ஒரு உறவைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது. அதேபோல் இறைவனோடு ஒரே உள்ளத்தினோடும், மனத்தோடும் இவ் உடன்படிக்கையைச் செய்து கொண்டமையினால் இவ் உடன்படிக்கையானது மக்கள் அனைவரையுமே ஒரே குடும்பமாக, ஒரே குழுவாக, ஒரே சமூகமாக, புதிய உறவிலே வாழும் அரசு குருத்துவத் திருக்கூட்டமாக ஆக்குகிறது. ஆகையினாலே இந்த இரண்டு உறவுகளுக்கும் எதிராகப் புரியும் எந்த செயலும், இந்த இரண்டு உறவுகளையும் பல வன்ப்படுத்தும் எந்தத் தவறும் பாவமாக அங்கே கொள்ளப்படுவதை நாம் பார்க்கின்றோம். உடன்படிக்கையின் இறைவனால் பாவம் வெறுக்கப்படுகிறது. சில வழிபாடு முற்றாக அகற்றப்படவேண்டும் என்றும் அனைத்துப் பாவங்களுக்கும் அதுவே காரணி என்றும் கொள்ளப்படுகிறது. புரட்சி, அகங்காரம் தவறு என்ற கருத்துப்படவும் பாவம் விளக்கப்படுகிறது.

இறைவனை விடுதலை வீரனாக அனுபவித்தமையினால் பாவம், தீமை போன்றவை அடிமைத்தனத்தின் அச்சுறுத்தல்களாகக் கொள்ளப்பட

டன. தமது அரசியல்; சமூக பொருளாதார வாழ்வில் காலத்துக்குக் காலம் ஏற்பட்ட அடிமைத்தனமானது தங்களது மூதாதையரினதும் தங்கள் சொந்தப் பாவங்களினதும் விளைவாகவே அவர்களால்கணிக்கப்பட்டது.

புதிய ஏற்பாட்டிலே கிறிஸ்துவினுடைய போதனையினதும் வாழ்க்கையினதும் அதனைத்தொடர்ந்த அப்போஸ்தலிக்க காலத்தின் நிலை மாறாக் கருத்தாகவும் கையாளப்படுவது “மனந்திரும்பலும் விண்ணரசும்” என்பதனை யாம் அறிவோம். “காலம் நிறைவேறிவிட்டது கடவுளின் அரசு நெருங்கிவிட்டது. எனவே மனந்திரும்பி நற்செய்தியை விசுவசியுங்கள்” என்ற வார்த்தைகளோடு ஆரம்பித்த கிறிஸ்துவின் போதனைகளின் சாரமாகவமையும் மனம்திரும்பல், விண்ணரசு ஆகியவைபற்றிய கருத்தும், மறையுண்மையும் நற்செய்தி முழுவதிலுமே தெளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எனவேதான் புதிய ஏற்பாட்டிலே கூட பாவம் என்ற பதமும் அதன் உட்கருத்தும் கிறிஸ்துவின் போதனையின் மையமாகிய விண்ணரசினதும் முழுமையான மனந்திரும்புதலினதும் ஒளிபிளிலே விளக்கப்படவேண்டும். அப்போதுதான் பாவத்தின் சுமைகள் எவ்வாறு எம்மை விண்ணரசினுள் நுழையாவண்ணம் அழுத்தி விடுகின்றன என்பதையும், உண்மையான மனம் திரும்புதலை அவ்வாறு தடுக்கின்றன என்பதையும் நாம் இளம் காட்டமுடியும்.

புதிய ஏற்பாட்டிலே “பாவம்” மூநிலைப்பட்டதாக விளக்கப்படுகின்றது. அதாவது செயல், நிலை, வலு என்ற மூவிதமான கருத்துக்களுடன் பாவம் விளக்கப்படுகின்றது. பாவத்தின் விளைவாக மரணமும், நித்திய அழிவும் அங்கு கூறப்படுகின்றன.

இன்றைய உலகிலே பாவம் எவ்வாறு படர்ந்திருக்கின்றது. இன்றைய உலகின் சமுதாய அமைப்புகளில் பாவம் பன்முக நிலைகளிலே எவ்வாறு ஊடுருவி வளர்கிறது என்பதை தீர்க்கமாக ஆராயவேண்டும். இதற்கு இன்றைய உலகைப் பற்றிய சரியான தோக்கினை நாம் கொண்டிருப்பது அவசியமானதாகும். முதலாவதாக 17-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பட்ட காலத்தில் இருந்து இன்றுவரையிலான சமுதாயத்திலே ஆழமான, ஆக்கபூர்வமான வேகமான பல மாற்றங்கள் ஏற்படுவதை வரலாறு எமக்குக் காட்டுகிறது. இதுவரை பாரம்பரியத்திலே “அப்படி செய்தார்கள்” “இது மரபு வழிவந்த பழக்கம்” என்று சொல்லி சமுதாயத்தின் வளர்ச்சியையும், வாழ்க்கையையும் எடைபோட்டு அளவைசெய்து கொண்டு வந்தகாலம் மாறி இப்பொழுது அறிவியலையும் அனுபவத்தையுமே அடிப்படையாக வைத்து விஞ்ஞான உலகிலே

அனுபவ ரீதியான ஒரு வளர்ச்சியை அளவுகோலாக்கி வாழுகின்ற ஒரு சமுதாயத்திலே காலடி எடுத்து வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆகையினால்தான் பாரம்பரியமாக, மரபுநெறியாக கொள்ளப்பட்ட எத்தனையோ மதிப்பீடுகளும், விழுமியங்களும் (values) இன்று தளர்ந்திருக்கின்ற ஒரு நிலையை நாம் வாழ்வியலின் பல அங்கங்களிலே தெளிவாக தரிசிக்கின்றோம். இதற்கு அடிப்படைக் காரணம் சமகாலத்தில் சமுதாயத்திலே, மானிடவர்க்கத்திலே ஏற்பட்ட ஒரு புதிய பரிணாமவளர்ச்சி என்பதை நாம் மனதில்கொள்ள வேண்டும்; இரண்டாவதாக கடந்த சில ஆண்டுகளிலே சமூகவியல், பொருளியல் அரசியல் போன்ற சமுதாயத்தை யொட்டிய அறிவியல் கிளைகளும், துறைகளும் மிகவும் துரிதமாக வளர்கின்ற ஒருநிலையை நாம் காண்கின்றோம். இவை அனைத்துமே மனிதனுடைய உளவியல் பற்றிய புதிய சிந்தனைகளையும் மனிதனின் ஆளுமைபற்றிய புதிய கருத்துகளையும் கொண்டு வந்திருப்பதனாலே மனிதனின் ஆளுமைபற்றிய பல விரிவான கருத்துக்கள் இன்று நிலவுவதை பார்க்கின்றோம். எனவேதான் மனிதனே ஒரு ஆழமான மறைஉண்மை (myteiy) என்ற கருத்து இன்று முன்னிலைக்கு வந்திருக்கின்றது. மனிதனை முழுமையாக அவன் உள்ளத்திலே, உள்வியல் பிலே அறிவது ஒரு மறைஉண்மை போன்றது என்பதை நாம் இன்னும் மின்னும் விஞ்ஞான ரீதியாக ஏற்றுக்கொள்கின்ற ஒரு காலத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றோம். ஆகையினாலே மனிதனின் ஆளுமைபற்றிய புதிய அறிவியல் சிந்தனையின் நிழலிலே நாம் பாவம் என்ற இந்த பதத்தையும் நிறுத்தி தொடர்புபடுத்தி ஆராய வேண்டும். முன்னராவதாக கடந்த சில தசாப்தங்களுக்கு முன்னதாகத்தான் ஆசியாவிலே கூட பல நாடுகள் ஐரோப்பிய அடிமைத்தனத்திலே இருந்து விடுவிக்கப்பட்டன. ஆகையினாலே தேசியம் சுயநாட்டு உணர்வு மண் வாசனை மிக்க கலாச்சார வளர்ச்சி போன்ற பதங்களும் அவை உணர்த்துகின்ற கருத்துக்களும் பரவலாக எம்மவர் மத்தியிலே காணப்படுகின்றது. இன்று தனிமனித விடுதலை, சுயநிர்ணய போக்கு போன்ற கருத்துக்கள் வலுப்பெற்று வளர்ச்சியடைந்து வருவது சமுதாயத்திலே கண்கூடு. மனிதன் உண்மையான விடுதலை என்ன என்பதையும், முழுமையான விடுதலை தன்னைத்தானே நிர்ணயித்து செயலாற்றுகின்ற தன்மை என்பதையும், அறிவு பூர்வமாகவும், உணர்வு பூர்வமாகவும் அறிந்து வருகின்ற ஒரு நிலையை நாம் அவதானிக்கிறோம்.

அடுத்ததாகப் பலதரப்பட்ட நிலைகளிலே பொருளாதாரப் போட்டிகள் நாடுகளுக்கு மத்தியிலே, ஒரு நாட்டின்—இனங்களுக்கு வர்க்கங்கள்களுக்கு இடையிலே ஏற்படுவதையும் இவ்விதமான போட்டிகளால்

எண்ணுக்கணக்கற்ற மக்கள் பாதிக்கப்படுவதையும் நாம் காண்கின்றோம். இலங்கையில் மட்டும் ஆயிரக்கணக்கான பள்ளிச்சிறுவர்கள் நாள்தோறும் வேலைக்கு அமர்த்தப்படுகிறார்கள் என்பதை சமீபத்தில் பத்திரிகை செய்திகளில் படித்தோம். இதுபோன்ற எத்தனையோ சமூக சமுதாய பிரச்சினைகள், சீர்கேடுகள் கோரவடிவங்களில் எம்மக்களை வேதனைக்கு இட்டுச்செல்கின்றன. தனிநபர்களுக்கு இடையிலும் பொருள் படைத்தவர்களுக்கிடையிலும், பல் தேசிய நிறுவனங்களுக்கிடையிலும் ஏற்படுகின்ற பொருளாதார போட்டிகளும் மோதல்களும் உலகளாவிய அளவில் மோசடிகளையும், சுரண்டல்களையும் சீரமைப்பான சூழ்நிலையில், நேர்மையின் நீதியின் போர்வையில், ஏமாற்றி வருவதை நாம் தெளிவாக காண்கிறோம்.

சமூக தொடர்பு சாதனங்களும் போக்குவரத்து வளர்ச்சியும் இந்த நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலே இருந்து மிகவும் துரிதமாக வளரும் நிலையினை உணர்கிறோம். இதனால் உலகமே ஒரு கிராமம்போன்ற குறுகிவிட்டது என்று கூறும் அதேவேளையிலே வெவ்வேறு காரணிகளால் நாம் பிரிந்துவாழும் நிலையும் ஏற்பட்டிருக்கின்றது என்பதை மறுக்கமுடியாது. சமூகத் தொடர்புக் கருவிகளும், போக்குவரத்து சாதனங்களின் வளர்ச்சியின் கிறப்பும் சீரிய சமுதாய வளர்ச்சிக்கு உந்து சக்தியாக அமைந்தபோதிலும் பலதரப்பட்ட, தன்னல உணர்வுகளால் மனிதன் இவை இருந்தும் கூட பிரிந்து விலகி தனிமை உணர்விலே தவிக்கின்ற பரிதாப நிலையும் இன்றுவரை உண்டு. அடுத்து பல்வேறு நாடுகளுக்கு மக்கள் உல்லாசப் பயணிகளாக அல்லது வேலைதேடி புறப்பட்டு குடிபெயர்வதனால் கலாச்சார பரிமாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. இதுகூட சிலவேளைகளில் வாழ்வியலின் அடிப்படையில் சிலமாற்றங்களை ஏற்படுத்துகின்றன. வளரவேண்டும், உயரவேண்டும் என்ற துடிப்பு இன்று எம்மக்களை ஏதோ வகையிலும் அளவிலும் உந்துவதினாலே பொருளாதார வளர்ச்சியை முன்வைத்து சமுதாயவளர்ச்சி ஏற்படும் நிலையினை இன்று நாம் காண்கிறோம். குடும்பவளர்ச்சி சமுதாய வளர்ச்சி என்று பார்க்கும்போது எல்லாமே பணம் என்ற அடிப்படையில் செயலாற்றுவதனை அவதானிக்கலாம். வளர்ந்த நாடுகளும் வளர்கின்ற நாடுகளும் தமது வளர்ச்சியை பொருளாதார அடிப்படையில் அளவிடுவதனை தெளிவாக காண்கிறோம்.

சமத்துவம், சகோதரத்துவம் என்ற குரல்கள் நாடுகளின், உலகின் பல பாகங்களிலும் எதிர் ஒலிக்கின்ற போதிலும் வர்க்க, இன, மதப்பிரிவினைகள் தொடர்ந்து சமுதாயத்தை கீழே தள்ளிவருகின்றன. பின்னோக்கிப் பார்க்கின்றபோது சாதிப்பிரிவினைகள், வர்க்கப்பிளவுகள்

கொடுமையானவை என்று பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலும், வாழ்வியல் நெறிகளிலும் காட்டப்படுகின்ற போதிலும் அவை உள்ளூனர்வு பூர்வமாக ஏற்கப்பட்டு சமுதாய மாற்றத்தை ஆதரித்தவையா என்று கேட்டால் இல்லையென்றபதிலேயே நாம் ஏக்கத்துடன் பெறுகின்றோம். வாய்ச் சொல்லினால் மட்டும் சமுதாயத்தை மாற்றமுடியாது. செயல் நிலையிலேயே மாற்றங்கள் விளைவிக்கப்பட வேண்டும் என்பதை இது எமக்கு சுட்டிக்காட்டுகிறது. இன்றுகூட வளர்ந்த நாடுகளிலும் நிறம், இனம், குலம், சாதி, மொழி என்ற வகைகளில் பிரிவினைகள் வளர்க்கப்படுவதையும் ஒற்றுமை சமாதானம், சமத்துவம் போன்றவை மேடைகளிலே மட்டும் முழங்கப்படும் உறுதிப்பாடற்ற தத்துவ சுரங்களாக காற்றிலே மட்டும் தூவப்படுவதையும் நாம் காண்கிறோம்.

இதுவரை யாம் விவரித்த “இன்றைய உலகில்” பாவம் எவ்வாறு இனங்காட்டப் படவேண்டும் என்பதை இனி ஆராய்வோம். வர்க்கப் பிரிவினைகளை வருப்புவாத பேதங்களை வாய்ச் சொல்லினால் மட்டும் மாற்றிவிடலாம் என்று போலிவாதம் செய்பவர்கள் சமுதாயத்தை ஏமாற்றும் பாவத்திற்கு உள்ளாகின்றார்கள். சமுதாயத்தின், இனங்களின் வேதனைகளையும், வீரத்தியையும், வீழ்ச்சியையும் சாதகமாக்கி, அதை மாற்றவிடாது தடுத்து அப்படியே நிலைபெறச் செய்வதன் மூலம், தான் உயர எத்தனிப்பவன் ஆதாமின் வரிசையிலே அங்கத்துவம் பெறுகிறான். நேர்மை தவறி, நீதி தவறிப் பொருள் சேர்த்து ஊழல், சுரண்டல், மோசடி, கலப்படம், கறுப்புப்பணம் என்று காலமெல்லாம் கணக்குப்போட்டுக் காசுசேர்ப்பவன், இல்லாரையும் கல்லாரையும் இழிவுபடுத்தி; ஒதுக்கி, ஒடுக்கி அவர்களின் பலவீனத்தைத் தன் பலமாக கொள்பவன் பாவத்தைத் தன் வாழ்நெறி யாக்குகிறான்.

இத்தகைய நிலையிலேதான் பாவம் உலக வங்கிமுதல் உணவுக் கடை ஈராகப் படர்ந்து பரவி சுரண்டலையும் மோசடிகளையும் இனங்காண முடியாதவண்ணம் உலகில் நிலைபெறச் செய்கிறது. இவற்றிற்கு எல்லாம் அடிப்படையாக சுயநலப்போக்கும் தன்னல நாட்டங்களுமே காரணிகளாகின்றன.

திருச்சபைகூட இதுவரை பாவத்திற்கு வரைவிலக்கணம் கொடுத்து, 10 கட்டளைகள் என்ற அளவையில் தனிமனித செயல்களை அளந்த பாவம், பாவமில்லை என்ற குறுகிய நோக்குடனேயே செயல்பட்டது. இன்று அந்நிலை மாறி சிந்தனையாலும் சொல்லாலும் செயலாலும், இன்னும் கடமையில் தவறுதலாலும் கூடப் பாவத்தை ஒருவன் புரியலாம் என்று அறுதியாகக் கூறுகிறது.

பாவம்பற்றிய திருச்சபையின் கருத்து

செயல் புரிய வேண்டிய வேளையில் செயலற்று இருப்பதும், செயலாற்றாது விடுவதும் பாவம் ஆகும் என்றும் இப்புதிய உணர்வு நற்செய்தியின் அடிப்படை மதிப்பீடுகளை ஒட்டியே விளக்கப் படுகின்றது (மத். 23 : 31-38)

உண்மையான கிறிஸ்தவ மனநிலையில் விரித்துப் பார்க்கும்போது எந்தவொரு பாவமுமே தனிமனிதனை மட்டும் பாதிக்கும் செயலாக முடியாது. அது ஒரே நேரத்தில் தனி மனிதனையும், இம்மனிதன் சார்ந்திருக்கும் கிறிஸ்தவ சமூகத்தையும், அதாவது கிறிஸ்துவின் மறையுடல் முழுவதையுமே பாதித்து; குறைநிலைக்கு இட்டுச் செல்கின்றது. பாவம் படைப்புக்கும் படைத்தவருக்கும் இடையிலான பரஸ்பர உறவுகளை மட்டும் பாதிப்பதோடு நின்றுவிடுவதல்ல, மாறாக ஆளுமைப்பட்ட அன்புறவுகளே பாவத்தால் அழிக்கப்படுகின்றன.

நற்செய்தியிலே கூட இறைவனை அன்புசெய்யுங்கள் என்றும், ஒருவர் ஒருவரை அன்பு செய்யுங்கள் என்றும் குறிப்பிடப்படும் வேளையில் பின்னையது முன்னையதை நடைமுறைப் படுத்துகின்றது என்ற கருத்தே விதந்துரைக்கப் படுகின்றது. எனவேதான் அருளப்பர் தமது திருமடலில் கூறுகின்றார் தனது அயலவளை அன்பு செய்யாது இறைவனை அன்பு செய்கிறேன் என்று கூறுபவன் பொய் பேசுகிறான் என்று.

எனவே “பாவம்” பரந்த விரிவான, தெளிவான சமுதாய கண்ணோட்டத்தில் விளக்கப்படவேண்டும். ஒரு சில கட்டளைகள், கற்பனைகள், சட்டங்கள், நெறிகள் என்ற குறுகிய சிறைக்குள் பாவத்தை நிறுத்தி ஆராய, அகற்றல் விளக்க முனைவது பாவம்பற்றிய கிறிஸ்தவக் கருத்து நிலைக்கு ஏற்புடமையற்றதாகும்.

மனித சமுதாய உறவுகளின் பின்னணியில் மனித-உலக உறவுகளின் ஒளியில் இறைவன்-மனிதன்: சமுதாயம்-இறைவன் என்ற உறவுப் பாலங்களின் தளத்தில் பாவம் பற்றிய கருத்தும் இயல்பும் புதுவிளக்கத்தை, உருவத்தைப் பெறவேண்டும். பாவம் தனிமனித செயல் என்பதிலும் பார்க்க அது ஓர் சமுதாயத்தைப் பாதிக்கும் பயங்கர நோய் என்ற விழிப்புணர்வு வளரவேண்டும்.

இதனை ஓர் உதாரணங்காட்டி விளக்குவோம். இலங்கையில் தேயிலை உற்பத்தியையும் சந்தைப்படுத்தலையும் நெறிப்படுத்தும் இருபது ஐரோப்பிய குடும்பங்கள், இச் சந்தைப்படுத்தல் மூலம் பெறும் பெருமளவு ஆதாயத்தைக் கொண்டு ஐம்பகமான வாழ்க்கையை நடத்துகின்றனர். ஆனால் கடந்த ஒரு நூற்றாண்டு காலமாக தேயிலைத்

தோட்ட தொழிலாளரின் வாழ்வு அடிப்படை எதுவத மாற்றத்தை யுமே அடையவில்லை. இந்தமோசடி ஒரு சமுதாயத்திற்கு எதிரான பழி என்பதை எவரும் ஏற்றுக்கொள்வார்.

உலகசந்தை வறியாக சுரண்டலையும் மோசடிகளையும் இனிமையாக நடாத்தி தமது மனச்சாட்சிக் கு நியாயம் கற் றிக்கும் நாடுகளில் பெரும்பாலானவை கிறிஸ்தவ நாடுகள் என்பதனையும் நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். இங்குதான் பாவத்தின் சமூகச் சார்பு கேள்விக்குறியாகின்றது.

பாணிகளையும் அருளாளர்களையும் ஒருங்கே கொண்ட அமைப்பு என்ற அளவில் திருச்சபையில் பாவமும், அருளும், குறையும் நிறையும் ஒரே நேரத்தில் இருக்கின்றபோதிலும் இங்கு குறைகள் வளர விடாமல் களைப்படும் போதுதான் திருச்சபை பாவத்தை எதிர்க்கும், பாவத்திற்கு எதிராகப் போராடும் அருட்சாதனமாக தோற்றமளிக்கும்.

மறையரைகளினாலும் வாய் மொழியினாலும் மட்டும் மாற்றத்தை உருவாக்க முனைபாமல் வாழ்வில் சாட்சியம் பகருவதன் மூலம் சமுதாயத்தில் திருச்சபை அருள்வாழ்வை நெறிப்படுத்த வேண்டும்.

நிற இனரீதியிலான பிரிவினைகளும், வர்க்க முரண்பாடுகளும் வகுப்புவாத சாதிக்கொடுமைகளும் திருச்சபையினுள் வளருமாயின் திருச்சபை சமூக அளவில் தனக்குத்தான் எதிர்சாட்சியாக, எதிர் அடையாளமாக ஆகின்றது. எந்த அளவையைக் கொண்டு திருச்சபை உலகை அளவிடு செய்கின்றதோ, தீர்ப்பிடுகின்றதோ அதே அளவையில், அதே அளவு கோலினால் திருச்சபை முதலில் தன்னதானே அளந்துகொள்ள வேண்டும். அப்போதுதான் திருச்சபை உலகில் உண்மையான சான்று பகர முடியும்.

பாவத்தைப் பொறுத்த அளவில் மட்டுமல்ல திருச்சபையின் அமைப்பு முறையில் நிலவும் ஏனைய பிளவுகளையும் கீரமைக்க இடைவிடாது முயலவேண்டும்.

எமது பங்குகளில் எழும் பிரச்சினைகளும் பிரிவினைகளும், பழிவாங்கும் மனப்பான்மைகளும், பகிர்ந்து வாழ மறுத்தலும், போட்டி பொருமைகளும் கிறிஸ்தவ கண்ணோட்டத்தில் தீர்க்கப்பட வேண்டும். சமத்துவத்தையும் சகோதரத்துவத்தையும் வெற்றுச் சுலோகங்கள் ஆக்கிவிடாமல் வாழ்வியல் நிலையில், அவற்றிற்கு உயிரூட்டம் தர வேண்டும். அப்போதுதான் திருச்சபை பாவத்தை வெறுத்து விலக்கி வருகின்றது என்பது மட்டுமல்ல நல்லதை, நன்மையை போற்றுதற் குரிய செயல்களை ஆற்றிட ஆவல்கொண்டுள்ளது என்ற நிறைவான கருத்து மேலோங்கிவரும்.

இறைவன் எம்மை மன்னிக்கும்

இரக்கத்தின் தந்தை :

(பேரருள்திரு தோமஸ் சவுந்தரநாயகம்)

இறைவன் இரக்கமுள்ளவர் என்பதைக் கிறிஸ்து தமது இவ்வுலக வாழ்வில் நமக்கு வாழ்ந்து காட்டியுள்ளார். இந்த இரக்கம் நிறைந்த இறைவனை, கிறிஸ்து வெளிப்படுத்திய இறை இரக்கத்தை உரைவேண்டுமாயின் நாம் பழைய ஏற்பாட்டைப் புரட்டிப் பார்க்கவேண்டும். இப்பழைய ஏற்பாட்டில் இறைவன் தமது இரக்கத்தை எவ்வாறு வெளிப்படுத்தினார் என்பதை ஒருசில உதாரணங்களுடன் பார்ப்போம். இந்த இறை இரக்கத்தைப்பற்றிக் கூறும் இடத்தில் 2-ம் அருள் சின்னப்பர் "கடவுள் இரக்கமுள்ளவர் அன்பு மிக்கவர்" என்று புனித சின்னப்பர் எபேசு மக்களுக்குக் கூறுவதை மேற்கோள்காட்டி இறைவனின் இரக்கம் அளவிடமுடியாதது, எல்லையற்றது என்பதை வலியுறுத்தியுள்ளார்.

கடவுள் இரக்கப்பெருக்குள்ளவர் :

இறைவன் இரக்கமுள்ளவர், அன்புள்ளம் கொண்டவர் என்பதை நாம் முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ள பழைய ஏற்பாட்டில் இறைவன் இஸ்ரவேல் மக்களின் வாழ்க்கையில் எவ்வாறு செயலாற்றினார் என்பதைத் தெரிந்துகொள்வது அவசியம்.

இன்று மக்களிடையேயுள்ள பொதுமையான எண்ணம், இறைவன் தண்டிப்பவர், கண்டிப்பவர், பயங்கர விளைவுகளை ஏற்படுத்துபவர் ஏன், பழிவாங்குபவர் என்பதாகும்.

ஆனால் பழைய ஏற்பாட்டை நாம் ஆழமாகப் படிக்கின்ற வேளையில் இறைவனின் உண்மைக் குணஇயல்புகள் மேற்கூறியவை அவ்வளவு என்ற முடிவுக்கு நாம் வரலாம்.

மாறாக இறைவன் இரக்கமும் அன்பும் கொண்டவர் என்பது உறுதிப்படுத்தப் படுகின்றது. பழைய ஏற்பாட்டில் இறைவன் மக்களுக்குக் காட்டிய அன்பு, இரக்கம் என்பவற்றின் ஆழ்ந்த பொருளை விளங்கிக் கொள்வதற்கு அம்மக்கள் இறைவனை எந்த உருவகத்தில் கண்டார்கள் என்பதை அறிவது முக்கியம்.

பண்பாட்டில் இறைவன் :

கீழைத்தேய மக்கள் குறிப்பாக இந்தியக் கலாச்சாரத்தில் வாழ்கின்றவர்கள் இறைவனை 'அன்னை' யாகக் கண்டார்கள். அவர்கள் தங்கள் மொழிக்கு முதலாகத் 'தாய்' மொழி என்றும், நாட்டிற்கு 'தாய்' நாடு என்று அழைப்பதும், நதிகளுக்குப் பெண்ணின் பெயர் இடுவதும் அவர்கள் பண்பாட்டில் 'பெண்மை' முதலிடம் வகிப்பதென்பதை ஓரளவிற்குக் காட்டுகின்றது.

ஆனால் மேலைத்தேயச் சமயப்பண்பாட்டுச் சிந்தனைச் சூழலை நோக்குமிடத்து, இறைவனைத் 'தந்தை' என்று அழைப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மேயக்கர் [] இறைவனைச் 'சின்' (Chin) என்றும், கிரேக்கர்கள் தேயுஸ் (Deus) என்றும், உரோமர்கள் யூபிரற்றஸ் என்றும் அழைத்தது அவர்களின் பண்பாட்டுச் சூழலில் 'தந்தைமை' முதலிடம் பெறுகின்றது என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றது.

இஸ்ரவேல் கண்ட இறைவன் :

இஸ்ரவேல் மக்களும் இறைவனைத் தந்தை என்று அழைத்தார்கள். இறைவனைத் தந்தையாகக்கண்ட இஸ்ரவேல் மக்கள், தாங்கள் இறைவனால் படைக்கப்பட்டவர்கள் என்ற பொருளைக் கொண்டார்கள். மாராக இறைவன் முதற்கொருள் அவனிடம் இருந்து புறப்பட்டவர்கள் என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

இஸ்ரவேல் மக்கள் இறைவனைத் தந்தை என்று அழைப்பதற்கு அவர்கள் பண்பாடு, சமயச்சூழல் இவற்றைமட்டும் காரணமாகக் காட்டிவிட முடியாது. மாராக இஸ்ரவேல் மக்களுக்கு இறைவன் தன்னைத் தந்தையாக வெளிப்படுத்தியதுதான் அவர்கள் இறைவனைத் தந்தை என்றழைப்பதற்கு முதற்காரணமாக அமைகின்றது.

இரக்கத்தை வெளிப்படுத்தும் பதங்கள் :

விவிலியநூல் இறைவனைத் தந்தை என்று பல இடங்களில் அழைக்கின்றது. இன்னும் இறைவனின் அன்பு இரக்கம் என்பவற்றைப் புரிந்துகொள்ள ? எசேட் (Hesed) என்ற எயிரேயச் சொல்லின் பொருளையும், 'இரக்கம்' என்ற சொல்லின் பொருளையும் புரிந்துகொள்வது அவசியம்.

இரக்கம்பற்றி விளக்குகின்ற வேளையில் 'எசெட்' என்னும் சொல் 'நன்னயம்' என்னும் பண்பின் உள்ளார்ந்த நிலையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. அந்த 'நன்னயம்' இருவருக்கிடையில ஏற்படுகின்றபோது அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் பற்றுறுதி உள்ளவர்களாக மாறுகின்றனர். உள்ளார்ந்த கடமை காரணமாகவே இவர்கள் இவ்வாறு மாறுகின்றார்கள். இங்கு குறிப்பிடப்படும் கடமை ஒழுக்க ரீதியானது மட்டுமன்று, பெரும்பாலும் சட்டரீதியாகவும் உள்ளது எனும் உண்மை மேற்கூறிய கருத்தை மாற்றிவிடாது. பழைய ஏற்பாட்டில் ஆண்டவரோடு தொடர்புடைய சொல்லாக 'எசெட்' பயன்படுத்தப் படும்போது இஸ்ராயேலரோடு இறைவன் செய்திருந்த உடன்படிக்கையின் பின்னணியில்தான் அது எப்போதும் பயன்படுத்தப் படுகின்றது. இறைவன் தான் செய்து கொண்ட உடன்படிக்கைக்கு ஏற்றவாறு அதை மதித்து நடக்கும் பொருட்டு இறைவன் ஒரு கடமையையும் தம்மேல் ஏற்றுக்கொண்டார். இதனால் 'எசெட்' சட்டரீதியான ஒரு பொருளையும் பெறுகின்றது. இஸ்ராயேலர் உடன்படிக்கையை மீறி, அதன் நிபந்தனைகளை மதிக்கத் தவறியபோதெல்லாம் இச்சட்டரீதியான கடமை கலாவதியாகிவிட்டது.

ஆனால் இப்படிப்பட்ட கட்டங்களில்தான் 'எசெட்' சட்டரீதியான கடமையிலிந்த பிரிந்து தனது ஆழ்ந்த பொருளை விளக்கலாயிற்று. அது தொடக்கத்தில் வழக்கிய பொருளில் கொடுக்கின்ற அன்பை — பிரமாணிக்கமின்மையை விடவும், ஆற்றல் படைத்த அன்பை — பாவத்தை விடவும் சக்திவாய்ந்த அருளை உணர்த்தலாயிற்று.

யாத்திராகமத்தில் மோயீசன் ஆண்டவரைப்பார்த்துக் கூறும் வார்த்தைகள் இறைவனின் இரக்கத்தையும் அன்பையும் காட்டி நிற்கின்றது. "எல்லா அதிகாரமும் கொண்டுள்ள ஆண்டவராகிய கடவுளே, அருள்நோக்கும் தயவும் பொறுமையும் இரக்கமும் பொருந்திய கடவுளே" (யாத். 34 : 6) மீண்டும் 2 சாமுவேல் ஆசமத்தில் தாவீது ஆண்டவர் இரக்கமுள்ளவர் என்பதைக் 'காலாத்' நாட்டு மக்களுக்குத் தூதுமூலம் செய்தி அனுப்பியதும் ஆண்டவர் இரக்கம் நிறைந்தவர் என்று காட்டுகின்றது. "இப்பொழுதே ஆண்டவர் உங்களுக்கு இரக்கத்தையும் உண்மையையும் வெகுமதியாகத் தந்தருள்வார்."

ஆண்டவன் இரக்கத்தை வரையறுக்கப் பழைய ஏற்பாடு பயன்படுத்தும் மற்றொரு சொல் 'இரகமீன்.' (Rahamin) இது தனது மூலப் பொருளிலே தாய்க்குரிய அன்பைக் காட்டி நிற்கின்றது. இதயத்தின் ஆழ்ந்த கோரிக்கையாக இவ்வன்பு துலங்குகின்றது. 'எசெட்' விளக்கும் பிரமாணிக்கம் என்னும் ஆண்மைப் பண்பிற்கு மாறான 'பெண்மை'ப் பண்புள்ள இதை நாம் ஒருவகையில் கொள்ளலாம். தாய்மை என்னும் மறைபொருளின் ஆற்றலால் இவ்வன்பு பிரமாணிக்கமுடையதாகவும், மாய்க்கவியொத்ததாகவும் துலங்குகின்றது.

இசையாஸ் ஆகமத்தில் “பெற்ற தாய்க்கு அன்பு வற்றிப்போகுமோ? பால் குடிக்கும் குழந்தையை அவள் மறப்பதுண்டோ?” அப்படியே பெற்றவள் தன் பிள்ளையை மறந்துவிட்டாலும் நாம் உன்னை ஒருபோதும் மறவோம் (இசை. 49 : 13). தொடர்ந்து ஏசே ஆகமத்தில் கூறப்படுகின்றது “அவர்களுடைய பிரமாணிக்கமின்மையை நாம் குணமாக்குவோம். அவர்கள்மேல் உளமார அன்பு கூருவோம். ஏனெனில் அவர்கள் இருந்தசினம் ஆறிவிட்டது” (ஏசே. 14 : 5).

ஆண்டவர் நம்மட்டில் கொண்டுள்ள அன்பும் இரக்கமும் அவர் நம்மைப் பொறுமையோடு ஏற்றுக்கொண்டு நம் மனமாற்றத்திற்காகக் காத்திருக்கின்றார் என்பதை ஏசே ஆகமம் விளக்குகின்றது. ‘ஏசேட்’, ‘ரகாயின்’ என்ற இரு வார்த்தைகளுக்கும் பழைய ஏற்பாட்டு அடிப்படையில் விளக்கம் காட்டப்பட்டது. வேதாகமத்தில் கையாளப்பட்ட இரு வார்த்தைகளும் இறைவனின் அன்பையும் இரக்கத்தையும் பிரமாணிக்கத்தையும் இசையாஸ், ஏசே என்ற இரு தீர்க்கதரிசிகளின் விளக்கங்களோடு புரிந்துகொண்ட வேளையில், இந்த இறைவனின் அதே அன்பையும் இரக்கத்தையும் இன்னும் ஆழமாகப் புரிந்துகொள்ளக் கையாளப்பட்ட சில உருவகங்களை ஆராய்வோம்.

பழைய ஏற்பாட்டில் உருவகங்கள் :

இறைத்தந்தையின் இரக்கப்பெருக்கத்தை இஸ்ராயேலரின் பிதாப் பிதாக்களும், இறைவாக்கினர்களும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்கள். இவர்கள் இறைவனின் நீதியையும் தண்டனையையும் எடுத்துரைத்தபோதும் இறைத்தந்தையின் இரக்கத்தைப் பறைசாற்ற மறக்கவில்லை.

இறைவனை மேய்ப்பனாகவும், இஸ்ராயேலரை மந்தையாகவும் உருவகித்துக்காட்டியது இறைத்தந்தை இஸ்ரவேலிடம் கொண்டுள்ள கரிசனையையும் அன்பையும் காட்டுகின்றது. (இசையாஸ் 40 : 11) “ஆய்னைப்போல் அவர் தனது மந்தையை மேய்ப்பார். ஆட்டுக்குட்டிகளைத் தம் கையால் கூட்டிச் சேர்ப்பார். அவற்றை அன்போடு எடுத்து அரவணைப்பார்.” மேலும், இஸ்ரவேலை மனைவியாகவும் இறைவனைக் கணவனாகவும் காட்டுகின்றார் ஏசே. (ஏசே, 2 : 16) “என் கணவன் என அவள் நம்மைச் சொல்லுவாள். என் பாகாவே எனச் சொல்லமாட்டாள்.” மீண்டும் இசையாஸ் 54-ம் அதிகாரத்தில் 5-ம் வாக்கியத்தில் கூறுகின்றார், “ஏனெனில் உன்னைப் படைத்தவரே உனக்குக் கணவர்.” இசையாஸ் மீண்டும் இறைவனின் அன்பைக் காட்டுவதற்கு இஸ்ர

வேலைத் திராட்சைத் தோட்டத்திற்கு ஒப்பிட்டு அதை நன்கு கண்காணிக்கும் தலைவனாக இறைவனை உருவகேக்கின்றார். இவ்வாறு உருவகங்களில் பேசிய இறைவாக்கினர் இறைவனின் இரக்கமும் அன்பும் என்ற பாணியில் பேசினார்கள்.

மேலும் இறைவனின் தாராள கொடைகளும் இறைவன் இரக்கமுள்ளவர் என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றது. “நாம் உன்னைப் பெரும் குடியாய்ப் பெருகச் செய்து உன்னையும் ஆசீர்வதித்து உன் பெயரையும் மேன்மைப்படுத்துவோம்” (ஆதி. 13 : 2)

மேல் காணப்படுகின்ற வாக்கியங்கள் இறைவனின் அன்பையும், இரக்கத்தையும் எடுத்தியம்புகின்றன.

இறைவனின் இரக்கம் மனிதனுக்கு அருளப்படுவது அவர்களை மனந்திருப்பதற்கே. இதை எரேமியாஸ் ஆகமத்தில் நாம் காண்கின்றோம்.

“எப்பிராயீம் நம் அருமை மகனல்லவோ
அவன் நம்முடைய அன்புக் குழந்தையல்லவோ
அவனை நினைத்து நம் உள்ளம் உருகுகின்றது
அவனுக்கு நாம் திண்ணமாய் இரக்கம் காட்டுவோம்.”

இறைவன் எமக்கு இரக்கம் காண்பிப்பது நம்மை மனம் திருப்பி மீண்டும் அவரின் பிள்ளையாகவே மாற்றவே. இஸ்ரவேல் மக்களை அன்புசெய்து வழிநடத்திய இறைவன் தனது ஒரே மகனை உலகிற்கு அனுப்பியதும் அவரிடம் சுரந்துவந்த அதே அன்பும் இரக்கமும் தான்.

தனது வெளிப்பாட்டிலும், வழிவடத்தலிலும் இரக்கம் காட்டிய இறைவன், மனிதர் அவர்கள் வாழ்க்கையிலே ஒருவர் ஒருவருக்கு இரக்கமும் அன்பும் காட்டவேண்டும் என்பது புத்தியுள்ள படைப்புகளாகிய நாங்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டியதொன்று. நான் உங்களுக்கு ஒரு புதிய கட்டளை தருகின்றேன். ஒருவர் ஒருவருக்கு அன்பு செய்யுங்கள்.

இப்படிப்பட்ட இறைவனின் மாறாத இரக்கத்தைப்பற்றி பழைய ஏற்பாடு, புதிய ஏற்பாட்டு நூல்கள் எடுத்தியம்புகின்றன. இறைவனின் நீதி, அவரது பிரமாணிக்கம் நிறைந்த அன்பின் இரக்கத்தில் நிறைவு பெறுகின்றது. இதுதான் எங்கள் அனைவரையும் பாவத்தன்மையில் இருந்து மீட்டு இறைவன்பக்கம் எடுத்துச் செல்லும் பரம அன்பாகும். இவ்விரக்கம் இல்லையேல் மனிதர்கள் மீட்பு அடைபவே முடியாது.

தொகுப்பு : தொ. யேசுதாசன்
அ. யேசுதாசன்.

இயேசுக்கிறிஸ்து மனிதனை இறைவனோடும் மற்ற மனிதர்களோடும் ஒப்புரவாக்குபவர்

அருள்திரு டி. சாமிநாதன்

1. பாவத்தின் விளைவு பிரிவினை

மனிதன் இறைவனிடம் இருந்து பிரிந்துவிட்டான் என்பதை ஆதியாக மத்தில் நாம் அறிவோம். ஆதாம் ஏவாள் நிகழ்ச்சியை நோக்கும் போது மனிதன் தனது பாவத்தினால் தன்னைப் படைத்த இறைவனிடம் இருந்து பிரிந்துவிட்டதையும் அதன் பின்பு இந்தப் பிரிவினையால் ஏற்பட்ட இன்னொரு நிகழ்ச்சியாக எவ்வாறு மனிதன் பாவத்தின் விளைவாக மற்ற மனிதனிடம் இருந்து பிரிந்துவிட்டான். அண்ணன் தம்பியைக் கொலை செய்யுமளவுக்கு மனித சமுதாயம் பிளவுபட்டுவிட்டது என்பதையும் நாம் அறிவோம். இப்படிப்பட்ட மனிதனது வாழ்க்கையை நோக்கும்போது அவன் தானே ஒரு பிளவுபட்ட மனிதனாக மாறிவிட்டான். அவன் செய்ய விரும்புவது ஒன்று, ஆனால் அவன் வாழ்விலே செய்வது இன்னொன்று. இது நாம் அனைவரும் எம்மிலேயே பிளவுபட்டவர்களாக இருப்பதைத்தான் காட்டுகிறது. இந்தச் சூழ்நிலையில் வாழுகின்ற மனிதனுக்குக் கடவுள் என்னசெய்தார் என்று சொல்லிப் பலமுறை பழைய ஏற்பாட்டில் அறிந்துள்ளோம். இறைவனோடு பிளவுபட்ட மனிதனுக்கு, மனிதனோடு பிளவுபட்ட மனிதனுக்கு, தனக்குள்ளே பிளவுபட்ட மனிதனுக்கு, கடவுள் தனிப்பெரும் தந்தையாக, அன்புத்தந்தையாக இருந்து வருகிறார் என நாம் அறிவோம். அதுமட்டுமல்ல கடவுள் தந்தையாக என்ன செய்தார் எவ்வாறு தன்னுடைய மக்களை, பிரிந்துபோன மக்களை மீண்டும் அழைத்ததின் பயனாக அவன் மனம்நிரும்பவேண்டும் என்ற செய்தியைப் பழைய உடன்படிக்கையில் நாம் அறிவோம். இவ்வாறு இறைத் தந்தையாகக் காலமெல்லாம் மனிதனை அழைத்துக்கொண்டிருந்தார். இந்த அழைப்பின் இறுதிக்கட்டமாக அளிக்கப்பட்டவர்தான் இயேசுக்கிறிஸ்து. இதைத்தான் புனித சின்னப்பர் எபிரேயருக்கு எழுதிய திருமுகத்தின் ஆரம்பத்திலே கூறுகிறார், பல்வேறு காலங்களிலும், பல்வேறு வேளைகளிலும் நம் முன்னோரோடு பேசிய இறைவன் இன்று தம் ஒரேபேரான மகன் மூலமாக நம்மோடு பேசுகிறார். எனவே நம் தந்தையாகிய கடவுள் இந்த மனிதனை அழைத்துக்கொண்டு, அவனை மனந்திருப்புமாறு அழைத்துக்கொண்டு, உறவாடும்படி அழைத்துக்கொண்டு வருவது உச்

சக்கட்டமாக இருப்பதை நாம் அறிவோம். ஆகவே இவருடைய வலிமை, இயேசுவின்னுடைய வலிமை இந்தப் பிரிவினையை ஆட்டியிருக்கும் இந்தப் பிரிவினை விழுந்துகிடக்கும் இந்த உறவுகளை முறித்துவிட்டு, முறித்த உறவுகளைக் கொண்டுவருகின்ற சுதந்திர சக்தியுள்ள மனிதனை மறுபடியும், இயேசுவின்மூலமாகத் தந்தையாகிய இறைவனிடம் அழைத்துச் செல்லவும் அவருடைய அன்புப்பாதையில் மற்ற மனிதனோடு துண்டிக்கப்பட்ட உறவுகளைச் சேர்ப்படுத்தவும், இதனால் அவன் முழுமை அடைந்து தன்னிலே முழுமனிதனாக மாறவும் இயேசுவின் ஒவ்வொரு மனிதனும் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறான். இதைத்தான் ஆழமாக நோக்க வேண்டும். எனவேதான் இயேசு பிளவுபட்டுப் பிரிந்துபோயிருக்கிற மனிதனை மறுபடியும் இணைப்பவராக இருக்கின்றார். ஆண்டவர் யேசுவின்னுடைய வலிமையும் அன்புச்செயலும் அவருடைய போதனைபும் பிரிந்துபோன இந்த மனிதனை தந்தையோடு சேர்ப்பதற்கும், மற்ற மனிதனோடு பிணைப்பதற்கும், அவனை முழுமனிதனாக மாற்றுவதற்கும் உள்ள செய்தியைப் புதிய ஏற்பாட்டில் எல்லா இடங்களிலும் நாம் காணலாம். ஒத்தமை நற்செய்தி, புனித அருளப்பரிசு நற்செய்தி, புனித சின்னப்பரிசு திருமடல்கள் எல்லாவற்றிலும் இதைப் பரவலாகக் காணமுடியும்.

2. இயேசுவில், மனிதன் இறைவனோடு ஒப்புரவாகவேண்டும்

கொரிந்தியருக்கு எழுதிய இரண்டாம் திருமுகம் 5-ம் அதிகாரத்தில் இனிமேல் நாங்கள் ஊனக் கண் கொண்டு யாரையும் பார்ப்பதில்லை. இதைக்குமுன் ஊனக் கண்கொண்டு கிறிஸ்துவைப் பார்த்திருந்தாலும் இனிமேல் அப்படிப் பார்ப்பதில்லை என சின்னப்பர் கூறுகின்றார் ஆகவே மனிதன் கிறிஸ்துவுக்குள் வாழ்ந்தால் புதுப் படைப்பாகிவிடுகின்றான் பழையன கழிந்துபோகின்றன. இதோ புதியன திரும்பியுள்ளன, இவை எல்லாம் கடவுளின்னுடைய செயல்தான் அவரே கிறிஸ்துவின் வழியால் நம்மை நம்மோடு ஒப்புரவாக்கி, ஒப்புரவுசெய்யும் பணியை எங்களுக்குக் கொடுத்தார். உள்ளபடியே கடவுள் உலகினரின் குற்றங்களுக்கு உரிய கடன் கணிக்காமல் அவர்கள் கிறிஸ்துவுக்குள் நம்மோடு ஒப்புரவாக்கி அவரே அந்த ஒப்புரவுச் செய்தியை எங்களிடம் ஒப்படைத்தார். ஆகவே நாங்கள் கிறிஸ்துவின் தூதுவராகச் செயலாற்றுகின்றோம். நாங்கள் போவது கடவுளை அறிவுறுத்துவது போலாகும்.

ஆகவே கிறிஸ்துவின் பெயரால் நாங்கள் மன்னுடுகின்றோம். கடவுளோடு ஒப்புரவாகும்படி இந்தப் பகுதியை ஆழமாக நாம் பார்க்கும்

போது புனித சின்னப்பர் ஒப்புரவு என்னும் வார்த்தையைப் பயன்படுத்திச் சில புதிய கருத்துக்களை நமக்கு அளிக்கின்றார். இந்த ஒப்புரவு என்னும் சொல்லின் கிரேக்க ஆதார மொழியைக் கொண்டு அதன் பொருளை ஆராயும்பொழுது (i) அந்தச் சொல்லானது பழைய மையை அழித்துப் புதுமையை நிலைநாட்டும் செயலைக் கட்டிக்காட்டுகிறது. ஒப்புரவு என்னும் சொல் பழையமையை அழித்துப் புதுமையை எடுத்துக்காட்டும் ஒரு செயலாக அமைகின்றது. (ii) இரண்டாவதாக இந்த ஒப்புரவு என்னும் சொல் பாவத்தை அறுத்துப் புண்ணியத்தை நிலை நிறுத்தும் எனவும் காட்டப்படுகிறது. (iii) மூன்றாவது இந்த ஒப்புரவு என்னும் சொல் பிணக்கை உடைத்து நல்லதை நல்கும்செயலாகச் சித்தரிக்கப்படுகிறது. ஆகவே புனித சின்னப்பர் ஒப்புரவாகும் கள் என்று சொல்லும்பொழுது இத்தகைய கருத்துக்களின் அடிப்படையில்தான் இச்சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறார்.

2 கொரி. 5: 6-20. இதன் அடிப்படையில் புனித சின்னப்பர் கொரிந்தியருக்கு எழுதிய பகுதியை நன்றாக ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது ஒப்புரவு என்பது கடவுள் செய்கின்ற ஒரு செயலாக இருக்கிறது. ஏனெனில் அவர் இதில் கூறுகிறார் கடவுள் மனிதனைத் தம்மோடு ஒப்புரவு செய்தார். ஏனெனில் சிலவேளைகளில் ஒப்புரவு என்று சொன்னால் சண்டைபிடித்துவிட்டு இரண்டுபேர் சமாதானம் ஆவது. ஆகவே இரண்டுபேரும் சமாதானமாக மனமாற்றம் அடைவது என்று நாம் நினைக்கலாம். இங்கு புனித சின்னப்பர் கடவுள் நம்மைத் தம்மோடு ஒப்புரவாக்கினார் என்று கூறுகிறார். எனவே கடவுளைப் பொறுத்தமட்டில் அவருக்கு நம்மட்டில் எந்தவகையான பிணக்கு மனப்பான்மையும் எந்தவகையான நேரத்திலும் கிடையாது. எனவே கடவுள் செய்கின்ற பெரிய ஒப்புரவுப் பணியை முதலும், முடிவுமாக இயக்குபவர் இறைவன், பிரிந்துபோன கடவுள் அல்ல. மனிதன் தான் இறைவனை விட்டுப் பிரிந்து சென்றுவிட்டான். திரும்பி வரவேண்டியவனும் மனிதன் தான். இறைவன் எப்போதும் நம்மட்டில் ஒப்புரவாகிய நிலையிலும், சமாதானமாகிய நிலையிலும் தான் இருக்கிறார். இதுமிகவும் தெளிவாகவும் சிறப்பாகவும் ஊதாரிமைந்தன் உவமையில் நன்றாக விளங்குகிறது. இறைவன் எப்போதும் தந்தையாகவும், சமாதானமாகவும் இருக்கின்றார். எப்போது தன்மைந்தன் திரும்பிவருவான் என்று காத்துக்கொண்டு இருப்பதை நாம் அறிவோம். இரண்டாவது இந்த ஒப்புரவுச் செயலானது இறைவன் நம்மிடத்தில் ஆரம்பித்து நம்மிடத்தில் முடிவுறச் செய்வது ஒரு புதுப்படைப்பாகும். ஒப்புரவின்மூலமாகக் கடவுள் மனிதனை ஒரு புதுப்படைப்பாக மாற்றுகிறார். பழையன கழிந்துபோயின, புதியன தோன்றியுள்ளன என்று சொல்லுகின்றார். இந்த ஒப்புரவு மூலமாக

கடவுள் மனிதனை ஒரு புதுப்படைப்பாக மாற்றுகிறார். புதுப்படைப்பு
பும், இந்த இணைப்பும் புனித சின்னப்பர் கூறுகிறார் இயேசுவில்தான்
நிறைவேறியிருந்தது. உள்ளபடியே கடவுள் உலகினருடைய குற்றங்
களைக் கவனியாது அவர்களைக் கிறிஸ்துவுக்குள் தம்மோடு ஒப்புரவாக்கி
னார். எனவே இந்த இணைப்பும், புதுப் பிணைப்பும் இயேசுவில் நிறை
வேறியுள்ளது. இயேசுவை, நம்மை தந்தையோடு இணைப்பவராக, தந்
தைக்கும் நமக்கும் இடையேயுள்ள பாலமாக இருப்பதை புனித சின்
னப்பர் கூறுகிறார். இந்த இணைப்புச் செய்தியை அறிவிக்கத்தான் எங்க
ளைத் தெரிந்துகொண்டார் கடவுள் என்று புனித சின்னப்பர் கூறுகிறார்.
தொடர்ந்து மற்ற மனிதர்கள்மூலமாக இந்தப்பணியைச் செய்வதற்குக்
கடவுள் சிலரைத் தெரிந்திருக்கிறார் என்றும் கூறுகிறார்.

அடுத்தபடியாக புனித சின்னப்பர் கொலோசியருக்கு எழுதிய
திருமுகத்தில் (கொலோ. 1 : 21-22) மனிதன் இறைவனோடு இணைக்
கப்பட்டாரேயானால், மனிதன் தன்னைப் படைத்த கடவுளோடு சமா
தானமாகினாலும் இந்த ஒப்புரவும், பிணைப்பும், சமாதானமும் இயேசு
வின் பாடுகளினாலும், மரணத்தினாலும், உயிர்ப்பிணாலும் நமக்கு அளிக்
கப்படுகிறது என்பதைக் கூறுகிறார். முன்னர் நீங்கள் இறைவனோடு
உறவு இழந்து நின்றீர்கள். அவர்மீது பகை உள்ளம்கொண்டவர்களா
கத் தீயசெயல்களில் மூழ்கி இருந்தீர்கள். இப்போது உங்களை மாக
மறு, குறைபாடு இன்றித் தூயவர்களாய் இறைவன்முன் நிறுத்திட
கிறிஸ்துவின் சாவின்புழியாக உங்களைத் தம்மோடு ஒப்புரவாக்கினார்.
இதன்மூலம் இயேசுக்கிறிஸ்துவின் மரணத்தினால் நாம் தந்தையாகிய
இறைவனோடு ஒப்புரவு ஆக்கப்பட்டோம் எனச் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.
அவரின் சாவின் வழியாக உங்களைத் தம்மோடு ஒப்புரவாக்கினார்.
ஆகவே இறைத்தந்தையோடு நாம் ஒப்புரவு ஆக்கப்பட்டோமேயானால்
இயேசுக்கிறிஸ்துவில் அவருடைய பாடுகளும், மரணம், உயிர்ப்பு அனைத்
தும் சேர்ந்த நிகழ்ச்சிகள் மூலமாக ஈற்றில் தந்தையாகிய இறைவ
னோடு ஒப்புரவு ஆக்கப்பட்டோம், இணைக்கப்பட்டோம் என புனித
சின்னப்பர் கூறுகிறார்.

3. இயேசு மனிதனை மற்ற மனிதர்களுடன் ஒப்புரவாக்குபவர்

இரண்டாவது பகுதியாகப் பீரிந்துபோன மனிதன் தந்தையாகிய
இறைவனோடு, மனிதன் கடவுள் ஒப்புரவாகுதல் போன்ற நிகழ்ச்சிகளை
முன்பு பார்த்தோம், மனித சமுதாயத்தில் பீரிவினைகள், பாவத்தின்
விளைவுகள் பல்வேறு கோணங்களில் இருக்கிறது. இதனால் மனித சமு

தாயத்தில் உருவாகியது பிளவுகளேயாகும். ஆகவே இயேசுக்கிறிஸ்துவில் மனிதன் உண்மையான மீட்பு அடைந்தான் என்று எடுத்துரைக்க முடியுமானால் அவன் மற்ற மனிதர்களோடு உள்ள பிணக்குகளிலும் பிண்புகளிலும் இருந்து விடுவிக்கப்பட்டவராக மற்ற மனிதர்களோடு சமாதானம் ஆக்கப்பட்டவராக ஒப்புரவாக்கப்பட்டவராக இருக்கத்தான் வேண்டும். அப்படி அந்தச் சமாதானம் ஒப்புரவும் பிண்பும் கிடையாதுபோனால் மெய்யாகவே அவன் விடுவிக்கப்பட்டவன் என்றும் விடுதலை அடைந்தவன் என்றும் இரட்சிக்கப்பட்டவன் என்றும் கூறிவிடமுடியாது. அருள்பார் 11/52 எழுதிய நற்செய்தியில் யூதர்கள் இயேசுவைக் கொலைசெய்யத் திட்டமிட்ட பகுதியைக் காண்கிறோம். அன்னால் கைப்பால் சங்கத்தில் இருக்கின்றவேளையில் கைப்பால் எழுந்து உங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை. நம் இனம் என்றும் அழிந்துபோகாத வகையில் ஒருவன்மட்டும் நமக்காக அழிந்துபோவது நலமென்று நீங்கள் உணரவில்லையா என்று கூறுகின்றார். தொடர்ந்து அருள்பார் உண்மையிலே அவர் தாமாக இதைச் சொல்லவில்லை, அவ்வாண்டின் தலைமைக்குருவாக இருந்தமையால் இயேசு தம் இனத்தவர்களுக்காக இமக்கப்போகின்றார் என்பதைக் குறிப்பிட்டு இறைவனுக்காகக் கூறினார் என்று கூறி அடுத்த வாக்கியத்தில் உண்டாயே அவர் இறப்பது நம் இனத்தாருக்காக மட்டுமன்றிச் சிதறிக்கிடந்த கடவுள் மக்களை ஒன்றாய்ச் சேர்ப்பதற்காகவுமே இறந்தாரென எடுத்துரைக்கின்றார். ஆகவே, அவருடைய மரணம் மனிதனை இறைவனோடு இணைக்கும் செயல்மட்டுமல்ல, பிரிந்துபோன மனிதனைத் தந்தையாகிய கடவுளிடம் கூட்டிச் செல்லுகின்ற ஒரு செயல் மட்டுமல்ல மனித சமுதாயத்தில் உள்ள பிண்புகளை நீக்கிய மனிதர்களை மனிதர்களோடு ஒன்றாகச் சேர்ப்பதற்கு அத்திவாரம் இட்ட செயலாகும். ஆகவே இயேசுவின் மரணத்தினால் மனிதன் மற்ற மனிதர்களோடு ஒப்புரவாகின்றான். ஏற்கனவே நாம் ஒப்புரவாகித்தான் இருக்கின்றோம். ஆனால் அதன் பலாபலன்களை நம்முடைய வாழ்வில் இன்னும் தெளிவுபடவில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். நம் இனத்தினருக்காக மட்டுமன்றி சிதறிக்கிடந்த தம் கடவுளின் மக்களை ஒன்றாகச் சேர்ப்பதற்காகவுமே இயேசு இறந்தார் என்பதை அருள்பார் மூலமாக அறியமுடிகின்றது.

இயேசு மனிதனைக் கடவுளோடு இணைப்பவராகவும், மனிதனை மற்ற மனிதரோடு இணைப்பவராகவும் இருக்கிறார். இயேசுவின்னுடைய வருகை மனிதர்களைக் கடவுளோடும், மற்ற மனிதர்களோடும் இணைக்கும் செயல் என்பதற்கு இன்னுமொரு ஆதாரமாக ஊதாரிமைந்தன் உவமையை எடுத்துப் பார்க்கலாம். இதைப்பற்றித் திருத்தந்தை வெளியிட்ட 'இரக்கம் நிறைந்த இறைவன்' என்ற சுற்றுமடவிலே மிகவும் தெளி

வாகக் காணலாம். ஒருபக்கத்தில் தந்தை ஒரு முக்கிய மனிதனாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளார். மறுபக்கத்தில் ஊதாரிமைந்தன் உவமை. மகன் தந்தையை விட்டுப் பிரிந்துபோய் விடுகிறான். பிரிந்துபோய்ச் சொத்து எல்லாம் அழித்து வெறுங்கையாகத் திரும்பிவருகிறான். வரும்போது அவன் யாரைப் பார்க்கிறான். தான் செய்த தீய செயல்களுக்கு எல்லாம் தண்டனையை அளிக்கும் ஒரு நீதிபதியை எதிர்நோக்கியா வருகிறான்? “நான் திரும்பி என் தந்தையிடம் செல்வேன்” என எண்ணுகிறான். இங்கு யாரைக் காணுகிறான். தண்டனை கொடுக்கும் நீதிபதியாக அல்ல, அவனை தூரத்தில் வரும்போது மகன் என்று அறிந்து ஓடி, கட்டிஅணைத்து முத்தயிடும் ஓர் அரும்பெரும் தந்தையைக் காணுகிறான். நம்முடைய தந்தை தனிப்பெரும் தந்தை, இரக்கத்தின் தந்தை, தன் மக்களை மன்னித்து வழிநடந்திட அவர்களை இணைத்துக்கொள்ளுகிற தந்தையைச் சித்திரித்துக் காட்டும் உச்சக்கட்டமாக இங்கே ஊதாரிமைந்தன் உவமையினை இயேசு தன்னை இறைவனோடு சித்திரித்துக் காட்டுகிறார்.

மற்ற மனிதர்களோடு மனிதன் உறவாடவேண்டும், பிணக்கப் படவேண்டும் என்ற பெரும்பகுதியை மகன் வந்துவிட்டான் என்று தந்தை பெரிய விருந்துவைக்கிறார். ஆனால் இத்தனை காலமாகப் பிரமாணிக்கமாக இருந்த மூத்தமகன் கோபிக்கும் அளவுக்குப் பெரியகொண்டாட்டம் வைக்கும் அளவுக்கு நல்ல தந்தையாகக் காட்டப்படுகிறார். இந்த நிகழ்ச்சி, ஒருவன் திரும்பிவரும்போது, தன் பாவ வாழ்க்கையை விட்டுத் திரும்பிவரும்போது கடவுள் எத்தகையவர் என்பதைக் காட்டுகிறது. இந்தக் கொண்டாட்டம், எதைக் காட்டுகிறது என்றால் கடவுள் நம்மை முற்றாக மன்னித்து ஏற்றுக்கொள்ளும் பெருந் தந்தையாகக் காட்டுகிறது. உம்முடைய மகன், தன்னுடைய தம்பி என்று சொல்லாமல், ஊதாரித்தனமாக வாழ்ந்த அவன் வரும்போது பெரிய கொண்டாட்டம் வைக்கிறீர் என்று பெரிய முறையீடு செய்கிறான் மூத்தமகன். நான் உள்ளே வரமாட்டேன் என்று நிற்கிறான். இது மனிதனுக்கும் மனிதனுக்கும் இடையேயுள்ள பிணக்கைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார். அந்தவேளையிலே தந்தை சொல்லுகிறார் : மகனே நாம் விருந்து கொண்டுவது நலமே, ஏனெனில் தம்பி உன் தம்பி இறந்துவிட்டவன் உயிர்த்துவிட்டான், கரணமல்பேரணவன் மீண்டும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு விட்டான் என்று சொல்லி இருவருக்கும் உள்ள உறவைக் காட்டுகிறார். இவன் என் மகன் மட்டுமல்ல, உன் தம்பியும் கூட. இரண்டாவது நீ அவன் வந்துவிட்டான் என்று பிணக்குப்பட்டு, கோபப்பட்டுக்கொண்டு வெளியே இருக்கமுடியாது. நீயும் திரும்ப வரவேண்டும். எனவே

விருந்து கொண்டாடுவது 'நலமே' என்று சொல்லி அவனையும் உள்ளே அழைப்பதை நாம் காணுகிறோம். எனவே இந்த மேற்கோளிலிருந்து நாம் சலபமாக அறிந்துகொள்வது இயேசுக்கிறிஸ்துவின் வருகை, மனிதனைக் கடவுளோடு இணைக்கவும், மனிதனை மற்ற மனிதர்களோடு சமாதானப்படுத்திப் புதிய உலகில் மனித சமுதாயத்தை ஏற்படுத்தவே இயேசு வந்தார் என இவைகள் மூலமாகக் காணலாம்.

இப்படி மனிதர்கள் மற்ற மனிதர்களோடு ஒப்புரவாகும்போது, சமாதானமாகும்போது என்ன நடக்கிறது என்பதைச் சக்கேயு நிகழ்ச்சி யிலிருந்து அறியலாம். சக்கேயு பெரிய ஆயக்காரன், பணக்காரன், மற்ற மனிதர்களை நசுக்கும் ஒருவனாகத்தான் இருந்திருக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்டவன் வீட்டுக்கு இயேசு சென்று விருந்துகொண்டாடி அவன் மனம் மாறியபோது என்ன நடந்தது. "குருவே நான் யாருக்கும் குற்றம்செய்து, மற்றவர்களுடைய பொருட்களை அபகரித்து இருந்தால் ஒன்றிற்கு நூலுமடங்காகக் கொடுத்துவிடுகிறேன்" என்று கூறினான். இந்த ஒரு உதயநிலை மக்கள்மத்தியில் உருவாகவேண்டும். இயேசு வினுடைய வருகைக்காக மனிதர்களோடு மனிதர்கள் ஒப்புரவாகும் பொழுது தங்களிடையே எவ்வகையான பிணைப்பு ஏற்படுகிறது என்பதை இந்தச் சக்கேயு நிகழ்ச்சியிலிருந்து நாம் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட ஒரு புதிய அரசைத்தான் இயேசு தன்னுடைய வாழ்க்கையில் தன் சொல்லாலும் செயலாலும் முன்மாதிரியாலும் எடுத்துரைத்தார்.

இதை இறையரசு என்கிறோம். இயேசு போதித்த இந்த இறையரசை ஒரு புதியநிலை ஒரு புதிய சமுதாயம் என்கிறோம். இந்தப் புதிய சமுதாயத்தின் பண்புகள் என்ன என்று பார்ப்போம். இந்த இறையரசின் சமுதாயத்தில் சேர்ந்தவர்கள் முற்றும் விடுதலை அடைந்தவர்களாக இருப்பார்கள். எல்லா வழிகளிலும், பிணக்குகள் பிளவுகளினது விடுதலை பெற்ற மக்களைக்கொண்ட சமுதாயத்தை இயேசுவின் வருகைக்காக இவ்வுலகம் உருவாக்குகின்றது. ஆகவே இயேசு மக்களை இறைவனோடும், மற்ற மனிதர்களோடும் ஒன்று சேர்க்கும்பொழுது அவர்கள் பூரண, முழுமை அடைந்த சமுதாயமாக உருவாக்கப்படுகின்றார்கள். திருச்சபை இந்தச் சமுதாயத்தின் எடுத்துக்காட்டாக விளங்க அழைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இரண்டாவது முற்றும் விடுதலை அடைந்த சமுதாயத்தில் உள்ளவர்கள் தங்களுக்குள்ளே புதிய உறவில் அன்பினால் கட்டுண்டவர்களாக, அன்புறவைக் கொண்டவர்களாகச் சேகோதர உறவைக்கொண்டவர்களாக அன்பு என்னும் புதிய பண்பினால் எத்தகைய

தியாகமும் நிறைந்த அளவுக்கு, அதுவும் சிலுவைப்பாதையை ஏற்கும் அளவுக்குத் தம்மைத்தாமே அர்ப்பணித்த இயேசுவைப் பின்பற்றுகிறவர்களாகின்றனர். அந்த அழைப்புக்கு நாம் அனைவரும் முற்றாக அர்ப்பணிக்கப்பட்டவர்கள் என்ற அளவுக்கு எத்தகைய தியாகத்தையும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய அன்புறவுகொண்ட ஒரு புதிய சமுதாயம் உருவாகவேண்டும். இந்த உறவுகொண்ட சமுதாயத்திலே நீதியும், நேர்மைத்தனமும் நிலவும். ஆனால் இன்றைய சமுதாய அமைப்பிலே நீதியும் நேர்மைத்தனமும் இல்லை. ஒக்கல்களும் சுரண்டல்களும் உண்டு என்பதைக் காண்கிறோம். இந்த ஒடுக்கல்களும்—சுரண்டல்களும் இயேசுவின் வருகையினால் மனித சமுதாயத்தில் இவை அழிந்து புதிய ஒரு நிலை உருவாகவேண்டும். பரிசுத்த பாப்பரசர் கூறுமளவுக்கு மிகவும், நீதி, நேர்மையும் மனிதர்களிடையே அன்பையும் விடுதலையையும் உருவாக்கும் அளவுக்குச் சமுதாயம் மாறவேண்டும். இத்தகைய இறையரசைத்தான் இயேசு தன்னுடைய போதனைகளினாலும், உவமையினாலும் எடுத்துரைத்தார். இந்த இறையரசில் நாம் சேரும்போது இறைவனோடும், மற்றவர்களோடும் ஒப்புரவாகுவோம் சமாதானமாகுவோம்.

தொகுப்பு : யோ. ம. செயல்நியன்,
அ. நெ. யோ. மரியநாயகம்



திருச்சபை—ஒப்புரவின் அருட்சாதனம்

அருள்திரு எஸ். ஜே. இம்மானுவல்

“ஒப்புரவின் அருட்சாதனமாகத் திருச்சபை விளங்குகின்றது” என்ற கூற்றினை நாம் நன்கு புரிந்துகொள்ளவேண்டுமானால், ஓர் ‘அருட்சாதனம்’ என்றால் என்ன? ‘ஒப்புரவு’ ஏன் தேவை என்பவற்றைத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ளவேண்டும்; மேலும் இறைவனது அளவில்லா இரக்கம் என்னென்ன வடிவிலெல்லாம் காலங்களினூடு அலைமோதிப் பாய்ந்தோடி வந்திருக்கிறது என்பதையும் பின்னோக்கிப் பார்த்து ரூபகப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்.

அருட்சாதனம்

(அருளடையாளம், Sacrament) என்பது பிற்தொரு பொருளை/மெய்ம்மையைக் குறித்து நிற்கும் ஓர் அடையாளம் மட்டுமல்ல, அந்தப் பொருளை/மெய்ம்மையை ஓரளவிலாவது நமக்கு அளித்திடவும் வல்ல ஒன்றாகும். (An Efficacious Sign) என்பது நீங்கள் நன்கறிந்ததே. ஒப்புரவு என்பது வேற்றுமை களைந்து ஒற்றுமையாதல் எனச் சுருங்கக் கூறலாம். இறைவனிடமிருந்தும் சக மனிதர்களிடமிருந்தும் அந்நியப்பட்டு நிற்கும் மனிதனுக்கு இவ்விரு சாராரோடும் ஒப்புரவாதல் அவசியமாயுள்ளது; இந்த ஒப்புரவை இறைவனே மனிதனுக்கு வாரி வழங்கக் காலங்களினூடு முன்வந்துள்ளார். மேற்படி இரண்டு எண்ணக் கருத்துக்களையும் சேர்த்துப் பார்ப்போமானால், “ஒப்புரவின் அருட்சாதனமாகத் திருச்சபை விளங்குகின்றது” என்பதன் பொருள், “இறைவன் தரும் ஒப்புரவுக்கு ஓர் அடையாளமாகவும், அதேவேளை அந்த ஒப்புரவைத் தந்திடும் ஒரு கருவியாகவும் திருச்சபை திகழ்கின்றது” என்பதே என்று புலனாகும்.

தந்தையின் இரக்கம்

தன் அன்பெனும் ஊற்று அணைகடந்து பாய்ந்ததால் பரம்பொருளாம் கடவுள் உலகைப் படைத்தார். கர்ப்பின் சிகரமாக மனிதனை ஏற்படுத்தினார். கடவுள் தன் அன்பை ஒரு விவங்குபோலாக்கி, மனிதனைத் தன்னிடம் கட்டியிழுக்காது, மனிதன் கையில் சுதந்திரத்தைக் கொடுத்தார். அந்தச் சுதந்திரத்தை மனிதன் பிரயோகித்து, தானாக விரும்பிக் கடவுளோடு நட்பைத் தேர்ந்தெடுக்கவேண்டுமென்று விரும்புகொண்டார்.

ஆனால் சுதந்திரத்தைக் கொண்டிருந்த மனிதனோ கடவுளது நட்பைப் புறக்கணித்துவிட்டு, தன்னிச்சைப்படி வாழத் தலைப்பட்டான். பாவம் புரிந்தான் பாவத்தால், இறைவனோடு கொண்டிருந்த உறவை இழந்தான், அதேவேளை மற்ற மனிதர்களோடு கொண்டிருந்த உறவையும் சிதைத்தான். மனிதனின் பாவம் பல்வேறு வடிவில் படர்ந்து உலகை ஆக்கிரமித்தது. தானே தனது தீச்செயலின் கைதியாகினான் மனிதன். (இதே இதழில் “பாவத்தின் பன்முக உருவங்கள்” என்ற கட்டுரை காண்க.)

கடவுளின் அன்புச்சுரையோ காய்ந்துவிடவில்லை, மாறாக, பாவம் பெருகிய இடத்தில் அருள் அணைகடந்து பெருகலாயிற்று (உரோ.5-20). பல்வேறு தடைகளால் கட்டுண்டவராய் இருவில் தவித்த மனிதனுக்கு மீட்பின் வழியைக் காண்பிக்க இறைவன் திருவுளங்கொண்டான். மனிதன் மனிதனோடும் கடவுளோடும் ஒப்புரவாகுதலே இந்த மீட்பின் வழி என்று படிப்படியாக மனிதனுக்கு உணர்த்த முற்பட்டான் இறைவன்.

மீட்புத் திட்டம்

ஆதி மனிதனின் காலத்திலிருந்தே மீட்பினை நாடிவருமாறு மனிதனுக்கு இறைவன் அழைப்பு விடுத்துக்கொண்டுதான் இருந்தான். உலக மதங்களிலெல்லாம் காணப்படும் “உண்மையானவையும் நன்மையானவையும்” எனவையோ, அவையெல்லாம் இறைவனின் இந்த அழைப்பின் பிரதிபலிப்புக்களே. எனினும் தனது மீட்புத்திட்டத்தின் முழு நிறைவினை உலகிற்கு அளிப்பதற்காக, குறிக்கப்பட்ட ஒரு மக்களினத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தான் இறைவன். அவ்வினமே பண்டைக்கால இஸ்ராயேல் இனம்.

இஸ்ராயேல் இனத்தாருக்குத் தன்னைக் கண்டிப்புள்ள, அதேவேளை இரக்கமற்றதை ஒரு தந்தையாக வெளிப்படுத்தினான் இறைவன். அம்மக்களின் தலைவர்கள், அரசர்கள், இறைவாக்கிலர்கள், மறைநூல் ஆசிரியர்கள் வழியாக இஸ்ராயேலரைப் பாவ வழியைவிட்டு நல்வழிக்குத் திரும்பும்படி அழைப்புகள் விடுத்தன, தனது மீட்புத்திட்டத்தை அறிவித்து வந்தார் இறைத்தந்தை. (இதே இதழில் “நம்மை மன்னிக்கும் இரக்கத்தின் தந்தை” என்ற கட்டுரை காண்க.)

மீட்பு இயேசு

காலம் கனிவுற்றபோது, கருணை மிகுந்த கடவுள், நாசரேத்துர் இயேசுவிலே நம்மை வெளிப்படுத்தினார் — இறைமகன் சிறிஸ்துவாகத்

தம்மை வெளிப்படுத்தினார். மனிதனை மனிதனோடும், இறைவனோடும் ஒப்புரவாக்கும் இறைத்திட்டத்தின் ஒரு முக்கிய பகுதியை இயேசு தொடக்கி வைத்தார்.

இவர் ஒப்புரவை ஒரு புதிய வாழ்வு அல்லது ஒரு புதிய “அரசு” எனும் பாணியில் தொடக்கிவைத்தார். “மனந்திரும்புங்கள், கடவுளரசு நெருங்கிவிட்டது; இந்நற்செய்தியை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்” (மாற்கு 1 : 14) என்று போதித்தார். இந்தக் கடவுளரசின் விழுமியங்களான (மதிப்பீடுகள் Values) அன்பு, நீதி, தேர்மை, எளிமை, தூய்மை, வாய்மை என்பவற்றுல் ஒப்புரவை எய்தலாம் என்று எடுத்துக்காட்டினார்.

கடவுளோடும் மனிதரோடும் மிக உன்னதமான முறையில் ஒப்புரவான ஒரு மனிதனென்றால் அது இயேசுக்கிறிஸ்துவேதான். இதனால் கடவுள் வழங்கும் ஒப்புவின அடையாளமாக இயேசு விளங்குகிறார். அதேவேளை அந்த ஒப்புரவின் முழுமையினை நமக்கு வழங்குவவரும் அவரே. இவ்விரு காரணங்களால் ஒப்புரவின் அருட்சாதமையக் கிறிஸ்து விளங்குகின்றார் என்பது தெளிவு. (இதே இதழில் “இயேசுக்கிறிஸ்து ஒப்புரவாக்குகிறார்” என்ற கட்டுரை காண்க.)

ஆவியின் சபை

தந்தையின் வடிவில் வெளிப்படுத்தப்பட்டு, கிறிஸ்துவின் சொல்லாலும் செயலாலும் அடியிடப்பட்ட இறைவனின் இரக்கம், தூய ஆவியின் ஆற்றலாலே மனுக்குலத்திற்குத் தொடர்ந்தளிக்கப்படுகிறது. இத்திட்டத்திற் கிணங்கத் தூய ஆவியானவர் இயேசுவின் மூதற் சீடர்களின் மீது வந்திறங்கினார். ஒரே ஆவியைப் பெற்ற சீடர்கள் அனைவரும் ஒருடல் ஆயினர்; காணக்கூடிய உருவில் ஆவியின் திருச்சபை அன்று பிறந்தது. ஆவியின் செயற்பாட்டால், கடவுளின் இரக்கத்தையும் புது வாழ்வையும் மானிடர்க்கு வழங்கிடும் கால்வாய்களைத் திருச்சபை படிப்படியாக ஏற்படுத்தி வந்தது.

ஓர் இயக்கத்தின் விழுமியங்கள் நூற்றாண்டுகளினூடு பரவுவது அவை ஆவி (Spirit) வடிவினதாய் இருப்பதாலேயே. அவ்வாறே கடவுளரசின் விழுமியங்களும் பரவியதுபரவுவது கடவுளின் ஆவியாலேயே. இந்த விழுமியங்களைக் காலங்களினூடு செல்லவேண்டிய சமூகம் ஆவி மயமானதாகவே (Spiritual) இருந்தது. ஆவியின் திருச்சபை (charismatic Church) இதுவே. திருச்சபை ஆவியானவரின் ஒரு விசேட இருப்பிடமும் செயற்களமுமாய் உள்ளது. ஆவியானவரே இத்திருச்சபையில் செபிக்கிறார், சாட்சியமளிக்கிறார், வழிநடத்துகிறார்.

ஆவி இயல்பும், நிறுவன மயமாதலும்

ஆதித் திருச்சபையின் ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனும், கிறிஸ்தவனும் ஆவியானவர் அபரிமிதமாக வழங்கிய கொடைகளினால் உந்தப்பட்டுச் செயற்பட்டனர். அவர்கள் விதிகள் கட்டுப்பாடுகளினால் நடாத்தப்படாது, நேர்வழிசெலுத்தும் ஒருவித உள்ளார்ந்த சக்தியினால் இயக்கப்பட்டு வாழ்ந்து வந்தனர். எனினும், ஆவிமயமான திருச்சபை அதே வேளை மனிதர்களாலான திருச்சபையே : இதனால் அதற்கு ஓர் அமைப்பு வடிவம் (ஒரு நிறுவன வடிவம்) ஏற்படுவது ஓரளவில் தவிர்க்கமுடியாததே. ஆவியின் செயற்பாட்டினாலே தனக்களிக்கப்பட்ட தனது இயல்பைக் காலஓட்டத்திலே இழந்துவிடாதிருப்பதற்காக, திருச்சபை மெல்ல மெல்ல நிறுவனவடிவினதாய் மாறியது (became institutionalized).

காலப்போக்கில், ஆவி இயல்புக்கும் நிறுவன இயல்புக்குமிடையே திருச்சபையில் ஒரு மோதல்நிலை ஏற்பட்டது. ஆனால் இவ்விரு இயல்புகளும் ஒன்றுக்கொன்று மாறானவையல்ல; மாறாக ஒன்றுக்கொன்று அவசியமானவை. இதற்கு உதாரணமாக, விரைவில் ஆவியாகிவிடும் நறுமண மதுசாரத்தை நாம் கொள்ளலாம். புட்டியொன்றில் இட்டு அடைக்கப்படாவிட்டால் மதுசாரம் யாருக்கும் பயன்படாது வீணாகி விடும்; மாறாக மதுசாரம் எதுவும் இல்லாவிடின் புட்டியால் பயனில்லை. ஒன்று மற்றதிற்குத் தேவை. இவ்வாதே, திருச்சபையின் ஆவி இயல்பிற்குச் சேவைபுரியவே நிறுவன வடிவு ஏற்படுத்தப்பட்டது. இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று தேவை. ஆனால் இன்று நிறுவனத்தின் அமைப்புக்கள், ஆவி இயல்பிற்குப் பணிபுகின்றனவா என்பது கேள்விக்குரியதாகி விட்டது. இறைவனின் அளவில்லா இரக்கத்தின் அருட்சாதனமாக விளங்கவேண்டிய திருச்சபையின் அமைப்புக்கள் இறைவனின் இரக்கத்தினை உண்மையில் வாரிவழங்குகின்றனவா, இல்லை அதற்குத் தடைகளாய் இருக்கின்றனவா என்று நம்மை நாமே கேட்டுக்கொள்ளுதல் அவசியம்.

இறைவனின் இரக்கமும் நிறுவனத் திருச்சபையும்

இறைவனின் அளவில்லா இரக்கத்தினை நாம் திருச்சபை என்ற குறுகிய நிறுவனத்தினுள் அடக்கிவிட முடியாது. இது ஏன் என்று பார்ப்போம்.

மூலமுதற் பரம்பொருளாம் கடவுளை நாம் கிறிஸ்து என்ற அவரது வெளிப்பாட்டிற்குள் மட்டும் அடக்கிவிடமுடியாது. அவ்வாதே கிறிஸ்துவின் செயற்பாடானது ஆவியின் சபைக்குள் மட்டுமே நடைபெறுகிறது என்று நாம் வரையறுத்துவிட முடியாது. (காரணம், எக்கரலத்தை

யும் எம்மதத்தையும் சேர்ந்த நன்மனத்தோர் யாவரையும் கடவுள் மீட்டது/மீட்டபது கிறிஸ்து முலமாகவே.) அவ்வாறே ஆவியானவரின் அளவிறந்த கொடைகள் எல்லாம் நிறுவனத் திருச்சபையின் உள்ளே தான் உண்டு என்று நாம் வேலிபோட்டுவிட முடியாது. (ஏனெனில் அமைப்பு வடிவங்கொண்ட திருச்சபைக்கு வெளியேயும் ஆவியானவர் செயற்படுகின்றார். ஆவியின் திருச்சபை நிறுவனத் திருச்சபையைவிடவும் பரந்ததாகும்.)

புரிந்துகொள்ள முடியாத இறைவனை மனிதன் ஓரளவாவது புரிந்துகொள்ளமுடிகமாகக் கீழிறங்கிவரும் இறைவெளிப்பாட்டின் படி களே இவைகள். இவற்றுக்கிடையேயுள்ள தொடர்பைக் கணிதமுறையில் போன்று குறித்துக் காட்டுவதாயின் (≠ என்றால் 'சமனல்ல' என்று பொருள், > என்றால் 'பெரிது' என்று பொருள்) :

பரம்பொருள் ≠ கிறிஸ்து ≠ ஆவியின் சபை ≠ நிறுவனத்திருச்சபை; மாறாக :

பரம்பொருள் > கிறிஸ்து > ஆவியின் சபை > நிறுவனத்திருச்சபை.

எனவே, இறைவனின் அளவில்லா இரக்கத்தினைத் திருச்சபை என்ற குறுகிய நிறுவனத்தினுள் நாம் அடக்கிவிடமுடியாது. ஆனாலும் நிறுவனத் திருச்சபையானது, தான் இறைவனது இரக்கத்தினை மென்மேலும் பிரதிபலிக்கவும் வழங்கவும்கூடியதாக மாறிட நாளும் உழைத்து வரவேண்டும். அதாவது இறை இரக்கத்தின் உகந்த அருட்சாதனமாக மென்மேலும் மாறிடத் திருச்சபை நாளும் உழைக்கவேண்டும்.

திருச்சபை அருட்சாதனமாகுதல்

திருச்சபை ஒப்புரவின் உகந்த அருட்சாதனமாகுதல் எங்ஙனம்? அது இறைவன் அளிக்கும் ஒப்புரவை, புதுவாழ்வை மனுக்குலத்தின் நலனுக்காகத் தங்குதடையின்றிப் பகிர்ந்தளிக்கவேண்டும். இறைவனுக்கெதிராகவும் மனிதருக்கெதிராகவும் பாவம்புரியும் மனிதர்க்கு வெவ்வேறு நேரங்களில் வெவ்வேறு வடிவத்தில் இறைவனின் இரக்கமும் மன்னிப்பும் தேவைப்படும். இத்தேவைகளுக்கேற்ப, ஏற்ற நேரத்தில் ஏற்ற வடிவில் இறைவனின் இரக்கம் தன்னூடு வெளிப்படுதல் என்னென்ன விதத்திலெல்லாம் கூடும் என்று திருச்சபை தேடிக்கண்டடைய வேண்டும்.

போதகன், தலைவன், குரு என்ற முப்பணிபுரியும் கிறிஸ்துவரின் வழி திருச்சபையும் தனது ஒப்புரவுப்பணியை மும்முனையிலும் புரிதல்வேண்டும். திருச்சபையின் உறுப்பினரான நாம் ஒவ்வொருவரும் இதை உணர் தல்வேண்டும்.

போதனைமில் : போதனைப் பணியில் திருச்சபை இரக்கத்தின் அருட்சாதனமாகிறது. போதனைப் பணி என்பது இறைவனுக்கு உரைத்தலே என்பதை நாமறிவோம். இறைவாக்குரைப்பதாவது, “இன்றைய உலகின் சூழ்நிலைகளைப் பொறுத்தமட்டில் இறைவனின் திருவுளம் என்ன?” என்பதைத் தயங்காது எடுத்துரைப்பதே.

மனிதன் பாவ இயல்பு உடையவனாய் இருக்கின்றான். ஆயினும் அந்தப் பாவநிலையை விட்டெழுந்து கடவுளின் அரட்சனை அண்டி வருமாறு இறைவன் அழைக்கின்றார். ‘பாவம்’ எனும்போது தனி மனித பாவத்தினை மட்டும் நினைக்க நாம் பழகியுள்ளோம்—ஆனால் இது தவறான தொரு கண்ணோட்டம். பழிவாங்கல், காமவேட்கை, கொலை காவு—இவைமட்டுமல்ல பாவம்; பசி பட்டினி, அநீதி, ஒடுக்குமுறை, வன்செயல், சுரண்டி வாழுதல், கண்டும் காணாதிருத்தல், உலகாயதப்போக்கு—இவையும் சமூகப் பரிமாணமெடுத்துள்ள பாவத்தின் பல்வேறு வடிவங்களும் விளைவுகளும் என்பதை நாம் உணர்ந்து, உணர்ந்ததை எடுத்துரைக்கவேண்டும்.

பாவத்தைக் கண்டிப்பதோடுமட்டும் நமது போதனைப்பணி நின்று விடக்கூடாது. மனிதர் தாம் புரியும் பாவங்களை விட்டெழுந்து, அவற்றுக்காக மனம்வருந்தி அவற்றை வெறுத்தொதுக்கும்போது அந்தப் பாவங்களுக்கெல்லாம் பூரண மன்னிப்பு வழங்கி, தமது அன்புமறையில் நம்மை நனைத்திட இறைவன் ஆவலாய்க் காத்திருக்கிறார் (காண்க லூக். 15). என்ற உண்மையை மாந்தர்க்கு எடுத்தியம்பலும் இறைமக்களாகிய நமது இறைவாக்குப் பணியின் ஒரு முக்கிய பகுதியாகும்.

வழிநடாத்தலில் : வழிநடாத்தல் பணியிலும் திருச்சபை ஒப்புரவின் அருட்சாதனமாகிறது. இப்பணியாவது, ஒரு சிறந்த இறைமக்கள் சமுதாயத்தை முன்மாதிரியாலும் நெறிப்படுத்தலாலும் கட்டியெழுப்புதலாகும்.

நமது நாளாந்த வாழ்வானது நாம் எடுத்துரைக்கும் ஒப்புரவிற்குச் சான்றாக அமையவேண்டும். திருச்சபையின் உறுப்பினராகிய நாமே பிளவுகளுக்கும் பிணக்குகளுக்கும் காலாயிருப்போமாகில், ஒப்புரவு பற்றிய நமது வார்த்தைகளால் பயன் எதுவுமில்லை. நமது சொந்த வாழ்வின் உறவுகளில், நமது குடும்பத்தின், பங்கின், சமுதாயத்தின் உறவுகளில் எல்லாம் ஒப்புரவு மிளிர்வேண்டும். பாவத்தின் விளைவுகளாக நாம் இனங்காணும் சுயநலம், அநீதி, ஒடுக்குமுறை என்பவற்றுக்கு நாம் காணும் தீர்வுகளிலெல்லாம் ஒப்புரவும் குணமாய்க்கலும் துவங்கவேண்டும். இறைவனின் ஒப்புரவு நம்பிவிட ஒளிர்வதைக்கண்டு பலர் இறைவனை நாடி வரல்வேண்டும்.

வழிநடாத்தல் பணிபற்றிப் பேசும்போது திருச்சபையின் வழி நடாத்தலில் முக்கிய பங்கொன்றை வகிக்கும் குருகுலத்தோரைப்பற்றி நாம் பேசாதிருக்கமுடியாது. குருக்களும் ஆயர்களுமான இப்பணியாளர்கள் ஒவ்வொருவரும் தமது வாழ்வில் இறைவனோடும் மனிதரோடும் உண்மை ஒப்புரவை அனுபவிப்பவர்களாக இருத்தல்வேண்டும். இந்த உண்மை அனுபவம் அவர்கள் வாழ்வின் செயல்களினூடு, அவர்களது நாளாந்த உறவுகளினூடு தென்படவேண்டும். எனவேதான் ஒப்புரவு ஒரு கடமையாகவும் அதேவேளை ஒரு சவாலாகவும் உள்ளது என்கிறோம்.

வழிபாட்டில் : வழிபாட்டுப் பணியிலும் திருச்சபை ஒப்புரவின் அருட்சாதனமாகிறது. கடவுளுக்கும் மனிதனுக்குமெதிராகப் பாவம் புரியும் மனிதர்கள். பாவத்தைவிட்டு மனந்திரும்பும்போது, கடவுளிடமும் சமுதாயத்திடமும் மன்னிப்புக் கேட்டு, பெற்றுக்கொள்வது முறையே. ஆயினும், இறைவனின் எல்லையில்லா இரக்கத்தை வாரி வழங்கவேண்டிய திருச்சபைப் பணியாளர்கள், பாவசங்கீர்த்தனச் சடங்கு ஒன்றினுள் மட்டும் அதனை ஆடக்கிவிடக்கூடாது. இவ்வாறு செய்தல், பொங்கிவரும் காவிரி வெள்ளம் போன்ற இறை இரக்கத்திற்கு அணை கட்டி, ஒரு சிறு குழாய் (tap) மூலம் துளித்துளியாக விநியோகிப்பது போலாகும்.

எனவே, “ஒப்புரவு அருட்சாதனம்” என்று இன்று அழைக்கப்படுமும் “பாவசங்கீர்த்தனச் சடங்கு” கின் முக்கியத்துவத்தை எந்தவகையிலும் குறைக்காத அதேவேளை, இறைவனின் இரக்கத்தையும் மன்னிப்பையும் என்னென்ன வழிகளிலெல்லாம் நமது குடும்பங்களிலும் நடப்புக்களிலும், நமது பங்குகளிலும் சமூகங்களிலும் அனுபவித்துக் கொண்டாடலாம் (celebrate) என்று நாம் ஆய்ந்து, அறிந்து, அமுல் செயல்வேண்டும்.

இது சம்பந்தமாக ஆசிரிய நண்பர் ஒருவர் கூறிய உண்மைச் சம்பவம் நினைவுக்கு வருகிறது. அவரது மனைவி புற்றுநோயுற்றுப் படுக்கையாய்க் கிடந்தவேளை—அன்று அவர்களது திருமணத்தின் 25-ஆவது ஆண்டு நிறைவு நாள். வீட்டில் இருவரும் தனித்திருந்த வேளை மனைவியிடம் பேசத் தொடங்கினார் ஆசிரியர். அந்த இருபத்தைந்துவருட வாழ்விலே அவளுக்கெதிராகத் தான் செய்த குற்றங்களை, இன்னும் ஏசிய ஏசுக்களை, உண்ணாது அடம்பிடித்த நாட்களையெல்லாம் எடுத்துக்கூறி அவளிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டார். உணர்ச்சிக் கண்ணீரினூடு முறுவலித்து மன்னிப்பு வழங்கிய அவளும், தான் அவருக்கெதிராகச் செய்த குற்றங்களையும் சொல்லி மன்னிப்பு வேண்டினாள். இருவரும்

குழந்தைகன்போல அழுது சிரித்தனர். (அன்றுதான் அவர்களது இவ்வுலக மணவாழ்வின் கடைசினாள் — அன்றிரவே புற்று நோய் அவளை எடுத்துச் சென்றுவிட்டது.) காதற் கணவனும் மனைபும் ஒருவர் ஒருவரிடம் அன்று அனுபவித்தது இறைவனது இரக்கத்தின் ஓர் அனுபவமே என்பதை யாரும் மறுக்கமுடியுமா?

ஒப்புரவும் மனம் வருந்தலும் (reconciliation & repentance)

ஒப்புரவு இறைவன் வழங்கும் கொடையாகும். அக்கொடையை மனிதன் தனதாக்கிக்கொள்ள வேண்டுமாயின், அவன் செய்ய வேண்டிய பதிர்தொய்வே மனம் வருந்தலாகும். ஒப்புரவை ஒருவேளை கடவுள் வழங்காது இருந்திருப்பாராகில், மனிதனது மனம்வருந்தலோ, அவனது எவ்வித துன்பமோ தபமோ எந்தப் பலனையும் அளித்திருக்காது. மறுபுறம், இறைவன் ஒப்புரவை வழங்க முன்வந்துங்கூட நம்பிடத்தில் மனம் வருந்தல் இல்லையெனில், அந்த ஒப்புரவைப் பெற்றுக்கொள்ள நாம் சற்றேனும் தகுதியற்றோராய் இருப்போம்; அந்த ஒப்புரவை நமதாக்கிக்கொள்ள நம்மால் முடியாது. எனவேதான் கிறிஸ்துவின் அழைப்பின் மையப்பொருள் “மனம் வருந்தி, மனந்திரும்பி, ஒப்புரவாகுங்கள்” என்பதாகும்.

முடிவுரை

திருச்சபையானது புனித ஆவியால் ஏவப்பட்டதாய் இருப்பினும், திருச்சபையின் உறுப்பினர்களான மனிதர்கள் பாவநிலையில் நடப்பவர்களாய் உள்ளனர். இதனால் திருச்சபையில் பாவம் நிலவுகிறது. எனினும், ஒப்புரவையும் மனம் வருந்தலையும் போதிக்கும் திருச்சபை, தனது பாவநிலையையும் நினைத்து மனம் வருந்துகின்றது; இறைவனோடும் மனிதரோடும் ஒப்புரவை நாடுகிறது. இதையே 2ஆம் வத்திக்கான் சங்கம் கூறுகிறது: “திருச்சபையோ பாவினைத் தன்னுள் கொண்டிருப்பதால், தான் புனிதமாயிருப்பினும் எப்பொழுதும் தாய்மைப்படுத்தப்படவேண்டிய தேவையைத் தன்னில் கொண்டு, தவம், சீர்திருத்தம் என்ற பாதையிலேயே தொடர்ந்து நடந்துகொண்டிருக்கிறது” (திருச்சபை, எண் 8 கடைசியப்பகுதி).

பாவினரின் இந்தத் திருச்சபையினது உலகப் பயணம் நிறைவுறும் வேளை, தலைவன் கிறிஸ்து நம்மை முடிவில்லா அந்த முடிவை நோக்கி அழைத்துச் செல்வார்; இறையரசு நிறைவுறும்.

தொகுத்தவர் : ஜெரால்ட் சே. சனிரிமுத்து

வரலாறு கூறும் உண்மைகள்

— R. ஜோசப் —

மீட்டி வரலாற்றில் பாவத்தின் விளைவால் மனிதனுக்கும் இறைவனுக்குமிடையேயுள்ள உறவு துண்டிக்கப்பட்டதைப் பல சம்பவங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இத்தகைய துண்டிக்கப்பட்ட உறவு மீண்டும் இறைவனோடு ஒப்புரவாதல்மூலம் நிறைவாக்கப்பட்டது. இறைவனோடு ஒப்புரவாகுவதற்குப் பழைய ஏற்பாட்டிலும் புதிய ஏற்பாட்டிலும் மக்கள் பல்வேறுபட்ட பரிகாரங்களின் மூலம் இறைவனோடு மீண்டும் ஒப்புரவாகினர். பழைய ஏற்பாட்டிலே இஸ்ராயல் மக்கள் தாங்கள் அனுபவித்த துன்பங்களையும் அடிமைத்தனத்தையும் தங்களுடைய பாவத்தின் விளைவால் ஏற்பட்ட தண்டனையாகவே கருதினர். இதனால் மீண்டும் கடவுளோடு ஒப்புரவாகுவதற்குத் திருவழிபாட்டிலே தங்களுடைய செபங்களின் மூலமாகவும் புலம்பலின் மூலமாகவும் இறைவனை வேண்டி பரிகாரம் தேடமுயன்றனர். புதிய ஏற்பாட்டிலும் கிறிஸ்து 'ஒப்புரவாதலின்' அவசியத்தைப் பல உவமைகள்மூலம் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். திருச்சபை வரலாற்றில் கூட ஒப்புரவாகுதல் பல்வேறு காலகட்டங்களில் வெவ்வேறு நிலைகளில் அளிக்கப்பட்டு வந்ததை அறியக்கூடியதாக உள்ளது.

2-ம், 3-ம் நூற்றாண்டுகளில் ஒப்புரவாகுதல் சடங்கு

இக்காலகட்டத்திலே பாரதூரமான (Grievous) பாவங்கள் மன்னிக்கப்பட்டு ஒப்புரவு அளிக்கப்பட்டது. இறைமக்களின் சபையின் தலைவர்கள் இறைவனின் பிரதிநிதிகளாய் பாவங்களை மன்னித்து, பாவம் செய்தோரை மீண்டும் மீண்டும் இறைவனோடு ஒப்புரவாக்கினார்கள். இப்புதிய ஒப்புரவாகுதலுக்குப் பாவங்களுக்காக வருந்துகின்ற மனநிலையும் பாவங்களுக்குப் பரிகாரமாக நல்ல செயல்களைச் செய்யவேண்டும் என்ற உறுதியும் வேண்டப்பட்டது.

தேற்றாலியனின் (Tertullian) கருத்துப்படி எல்லாப் பாவங்களும் ஆயர் அவர்களால் 'தலைமேல் கை வைத்தல்' என்னும் செய்கை மூலம் மன்னிப்பு உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. இக்காலகட்டத்தில் பாரதூரமான பாவங்களுக்கும், அற்ப பாவங்களுக்கும் இடையில் வேற்றுமை காக்கப்படவில்லை. மாறாக சில பாவங்கள் பாரதூரமானவை என்ற அடிப்படையில் கருத்தில் கொள்ளப்பட்டன. கொலை, விபச்சாரம், பொய்ச்சாட்சி, களவுபோன்ற பாவங்கள் பாரதூரமானவையாகக் கரு

தப்பட்டன. அத்துடன் இப்பாவங்களைச் செய்தவர்களுக்கு அவர்களுடைய நாளாந்த வாழ்வில் சில கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டன. உதாரணமாகத் திருமணம் செய்யாதவர்கள் திருமணம் செய்துகொள்வதற்குத் தடையும், திருமணம் செய்துகொண்டவர்கள் தாம் பத்தியவாழ்வைப் பூரணமாக அனுபவிப்பதற்கும் தடை விதிக்கப்பட்டன. இத்தகைய கட்டுப்பாடுகளால் இப்பாவங்களைச் செய்தவர்கள் இறைவனோடு ஒப்புரவாகி மீண்டும் ஒருபுதிய வாழ்வை ஏற்கப் பின்வாங்கினார்கள். எனவே 'ஒப்புரவாகுதல்' எனும் அருட்சாதனம் விதவைகளுக்கும், முதியோருக்கும் ஏற்ற ஒரு கருவியாக அமைந்தது.

4-ம், 5-ம், 6-ம் நூற்றாண்டுகளில் :

இக்காலகட்டத்தில் தன் பாவநிலையை உணர்ந்து வருந்தியவர்கள் தனிப்பட்ட முறையில் ஆயரிடம் சென்று தங்கள் பாவநிலையை வெளியிட்டார்கள். ஆயர் அவர்கள் இத்தகையோர் மீண்டும் ஒப்புரவாகுதலுக்கான காலத்தை நிர்ணயித்து, அக்காலகட்டத்தில் அவர்கள் தங்கள் தவறை உணரவைக்க வேண்டுமென்ற நோக்கோடு கடுமையான கட்டுப்பாடுகளும் ஆயரால் விதிக்கப்பட்டன. இதனால் இலகுவில் குறுகிய காலத்தில் ஒப்புரவாகுதல் அருட்சாதனத்தை இவர்களால் அடைய முடியவில்லை. இவர்கள் அத்துடன் திருவிருந்திலும் இருந்து ஒதுக்கப் பட்டு வைக்கப்பட்டார்கள். ஏனெனில் தங்கள் பாவங்களை இத்தகைய தொரு சூழ்நிலையில் உணர்ந்து மீண்டும் இறைவனோடு உண்மையாக ஒப்புரவாக வேண்டுமென்பதே இதன் நோக்கமாகும்.

பாரதூரமற்றவையாகக் கருதப்பட்ட பாவங்களுக்குப் பரிசாரமாகத் தருமம் வழங்கலும், விரதம் கடைப்பிடித்தல் போன்றவை நற்காரியங்களாகச் செய்யலாம் என்றும் கொள்ளப்பட்டன. ஆயரால் குறிப்பிடப்பட்ட காலகட்டத்தினால் தன் குற்றத்தை உணர்ந்து பரிசாரம் தேடியபின்பு பாவநிலையை உணர்ந்தவர் (Penitent) சிறிஸ்தவ சமூகத்தில் மீண்டும் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டனர்.

6-ம் நூற்றாண்டில் அயர்வாந்து துறவிகள் 'பாவமன்னிப்பு நூல்கள்' (Penitential books) குறிப்பிட்டபடி பாவங்களுக்கு ஏற்றவிதத்தில் பரிசாரம் தேடும் வழக்கத்தை அறிமுகப் படுத்தினார்கள். (Tariiff Penance) இம்முறையினால் ஒருவர் அதிக பணத்தைக் கொடுப்பதன் மூலம் உண்மையான பரிசாரத்திலிருந்து தப்பிக்கொள்ள முடியும். மேற்குறிப்பிட்ட நூலில் ஒவ்வொருவகையான பரிசாரங்கள் சேர்க்கப்பட்டிருந்தன. இத்தகைய ஒரு நிலையினால் ஒப்புரவாகுதல் அருட்சாதனத்

தை அளிக்கின்ற குரு அல்லது ஆயர் மனிதனையும் இறைவனையும் இணைக்கின்றவராக இல்லாமல் வெறுமனே ஒரு நீதிபதியைப்போன்று செயல்படுவதாக இக்காலகட்டத்தில் கருதப்பட்டது. இக்காலகட்டத்தில் பாவமன்னிப்பும் பலதடவை அளிக்கப்பட்டும் அதேநேரத்தில் பாவமன்னிப்பும் பரிசாரமும் நிறைவேற்றப்பட்டபின்பே அளிக்கப்பட்டது.

மத்திய காலம் :

புளோரன்ஸ் சங்கம் : இச்சங்கம் ஒப்புரவாகுதல் ஓர் அருட்சாதனமென்றும் அது ஒரு பாவியின் மனம் வருத்தலையும் ஒரு கு ணிடம் வாய்மொழிமுலமாகப் பாவங்களை அறிக்கையிடுவதையும், பாவமன்னிப்பு குருவினால் அளிக்கப்படவேண்டுமென்பதை உறுதிப்படுத்தியது. அத்துடன் இவ்வருட்சாதனம் பாவங்களுக்கு மன்னிப்பு அளிக்கும் சக்தி உண்டென்பதை ஏற்றுக்கொண்டது. சீர்திருத்தவாதிகளும் (Reformers) முக்கியமாக மாட்டன் லூதர் இச்சங்கத்தின் அறிவுரையை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. லூதர் 'ஒப்புரவாகுதல்' ஒரு அருட்சாதனம் என்பதை ஏற்றுக்கொண்டாலும், கடவுளின் இரக்கத்தில் நம்பிக்கை வைப்பது எல்லாவற்றிலும்விட முக்கியமானதொன்று என்று நம்பினார். அத்தோடு குருமாருக்குப் பாவங்களை மன்னிப்பதற்கு வழங்கப்பட்ட அதிகாரத்தை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தார். கல்வியினும் தனிப்பட்ட ஒப்புரவாகுதலையும் பாவ மன்னிப்பையும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடாது. 'ஒப்புரவாகுதல்' ஒரு அருட்சாதனம் என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இவர்களின் கருத்துக்கு எதிரொலியாக திரிதெந்தீன் (Trent) சங்கம் ஒப்புரவாகுதல் எனும் அருட்சாதனத்தைப்பற்றி மிகவும் திட்டவாட்டமாகச் சில விஷயங்களை உண்மைகளை எடுத்தியம்பியது.

1. இச்சங்கம் பாரதூரமான பாவங்களை வெளியில் அறிக்கையிடுவது திருச்சட்டத்தின் வழிவந்ததாகும். (Divine Law) ஆனால் பாவத்தை வெளியிடும்முறை திருச்சரித்திரத்தில் இடம்பெறும் ஒன்றாகும். எனவே வெவ்வேறு முறைகளில் திருச்சபையின் சரித்திரத்தில் அளிக்கப்பட்டவேந்த ஒப்புரவாகுதல் அருட்சாதனம் கிறிஸ்துவின் தோக்கத்திற்கு முரணானது அல்ல.
2. பாரதூரமான குற்றங்களை விபரமாகச் சொல்லுவது திருச்சட்டத்தின் வழிவந்த ஒன்றாக எண்ணிக்கொண்டாலும் இச்சங்கம் இவ்வாறான விபரமாகப் பாவங்களை அறிக்கையிடுகின்ற வழிஒன்றின்முலம் மட்டுமே ஒப்புரவாகுதல் அருட்சாதனத்தைப் பெறலாம் என்பதைக் குறிப்பிடுவது இதன்

நோக்கமல்ல. வெவ்வேறு வழிகள்மூலம் இவ்வருட்சாதனைத்தை சந்தர்ப்பத்திற்கும், சூழ்நிலைக்கும் ஏற்றவிதத்தில் பெறலாம்.

- இச்சங்கம், பாவத்தைக் கேட்கும் குரு ஒரு நீதிபதி என்ற கருத்தில் அவரை நோக்கவேண்டும் என்று கருதுகின்றது. எனினும் சீர்திருத்தவாதிகளுக்கு எதிராக மேற்கொண்ட ஒரு கருத்தாகவே எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும். ஏனெனில் இவர்கள் இறைவனின் வார்த்தையை வெறுமனே அறிக்கையிடுவதன்மூலம் பாவங்கள் மன்னிக்கப்படும் என்ற கருத்தை ஆதரித்தார்கள். அத்துடன் பாவங்களைக் கேட்கும் குரு ஒரு நோயாளிக்குப் பரிசாரம்தேடும் ஒரு வைத்தியரைப் போலக் கருதப்படும் கருத்திலே எடுக்கப்பட வேண்டும் என்று இச்சங்கம் கருதுகின்றது.

8-ம், 9-ம், 12-ம் நூற்றாண்டுகளில்:

இக்காலகட்டங்களில் பாரதூரமான — பகிரங்கமான பாவத்திற்குப் பகிரங்கமாகப் பரிசாரம் கொடுக்கும்நிலை இருந்தது. 12-ம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் காலகட்டத்தில், பாவம்செய்த ஒருவர் தன் பாவத்தை அறிக்கையிட்டு ஏற்றுக்கொள்ளும் நிலை இருந்தது. எனவே ஒப்புரவாகும் அருட்சாதனத்தில் பாவத்தைத் தானாக வெளியிட்டு ஏற்றுக் கொள்ளும்நிலை முக்கிய இடத்தை வகித்தது. பாவத்தை அறிக்கையிடுவதனால் ஏற்படுகின்ற ஒருவித நண்பான உணர்வே முக்கியமாக வலியுறுத்தப்பட்டது. அதேநேரத்தில் மனம்வருந்தலும், பாவத்தை உணர்ந்ததினால் ஏற்படுகின்ற துக்கமும் இக்காலகட்டத்தில் முதன்மையிடம் வகித்தன. பாவ மன்னிப்பும், பாவத்தை அறிக்கையிட்டபின்பு உடனடியாகக் கிறிஸ்துவின் பிரதிநிதியாக இருக்கும் குருவினால் வழங்கப்பட்டது. பாவமன்னிப்பு வழங்கக் குருவானவர் இல்லாதவிடத்து, ஒரு ஒரு பாவி தனது பாவங்களைத் தனது நண்பனிடமோ அல்லது ஒரு பொதுநிலையினரிடமோ குதிரையிடமோ அல்லது தனது வானிடமோ தனது பாவங்களை அறிக்கையிட முடியும். பாவத்தின் வெளியடையாளத்தை நிரூபிப்பதற்காகவே இத்தகைய ஒருநிலை இருந்துவந்தது. 12-ம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்கட்டத்தில் ஒப்புரவாகுதல் அருட்சாதனம் மூன்று வகைகளில் அளிக்கப்பட்டது. பகிரங்கமான — பாரதூரமான பாவங்களுக்குப் பாவமன்னிப்பும் பரிசாரமும் அளிக்கும் உரித்து ஆயருக்கு வழங்கப்பட்டது. இதனை ஆயர் ஒருதடவைமட்டும் தனது அதிகாரத்திற்கு உரித்து என்றவகையில் இதனை அளிக்கவும், இரண்டாவ

தாகப் பங்குக்குரு பகிரங்கமாக ஒருவருக்கு அவருடைய பாவத்திற்காகப் பாவப்பிரகார யாத்திரை ஒன்றை மேற்கொள்ள அனுமதிக்கலாம். இத்தகைய அனுமதி உதாரணமாகக் கொலை, ஆலயத்திற்கு உரித்தான பொருட்களைக் களவாடுதல் போன்ற பாவங்களுக்கு இத்தகைய ஒரு பரிசாரத்தை அளிக்கலாம். மூன்றாவதாக, தனிப்பட்ட ஒப்புரவாகுதல் அருட்சாதனத்தில் பாவ மன்னிப்பும் பரிசாரமும் பாரதூரமான குற்றங்களுக்கும் அளிக்கப்பட்டன. இவ்வருட்சாதனத்தைக் குருக்களும், பொது நிலையினரும் பெற உரித்துடையவர்கள். நாலாவது, வத்தரன் சங்க ஏற்பாட்டின்படி தனிப்பட்ட ஒப்புரவு அருட்சாதனத்தைப் புத்தி விபரம் தெரிந்த ஒரு கத்தோலிக்கர் ஒரு வருடத்திற்கு ஒருமுறையாவது பெறவேண்டுமென்று வலியுறுத்தியது. அத்துடன் அளிக்கப்பட்ட பரிசாரம் நிறைவேற்றப்பட வேண்டுமென்றும் மேலும் வலியுறுத்தப்பட்டது.

2-ம் வத்திக்கான் சங்கம்:

இச்சங்கம் 'ஒப்புரவாகுதல்' திருவருட்சாதனத்தின் திருச்சடங்கை மாற்றியமைக்கும்படி வேண்டுகோள் விடுத்தது. இத்திருவருட்சாதனத்தின் தன்மையை அறிந்துகொள்வதற்கும் அது ஏற்படுத்தும் தாக்கத்தைப் புரிந்துகொள்வதற்கும் வழிசெய்யப்பட வேண்டும் என்று வேண்டுகோள் விடுப்பதை திருச்சங்க ஏட்டில் " திருவழிபாடு" (Liturgy) என்றும் பகுதியில் காணலாம்.

(நம். 72) திருவருட்சாதனத்தின் நோக்கம் கடவுளின் இரக்கத்தையும் மன்னிப்பையும் பெறுவதாகும். திருச்சபையோடு மீண்டும் ஒப்புரவாகுவதற்கும் அத்துடன் திருச்சபையானது தன்னுடைய அன்பினாலும், முன்மாதிரிகையாலும், செபத்தினாலும் பாவிசளின் மனத்திரும்பலுக்கு ஒத்துழைப்பு நல்கவேண்டுமென்று திருச்சபை பற்றிய திருச்சங்க ஏடு எடுத்துக் கூறுகிறது.

புதிய ஒப்புரவாகுதல் திருவழிபாட்டுச் சடங்கு:

புதிய ஒப்புரவாகுதல் அருட்சாதனம் திருச்சபையோடும் மனிதன் ஒப்புரவாகுதலையே முக்கியமாக வலியுறுத்துகின்றது. இவ்வருட்சாதனத்தை அளிக்கும் குரு, ஒரு நீதிபதி தீர்ப்புக் கூறுவதைப்போல் அல்லது ஒரு நோயைக் குணப்படுத்துபவராகச் செயற்பட வேண்டுமென்பதை இவ்வழிபாட்டுச்சடங்கு வலியுறுத்துகின்றது. திருச்சபை பகிரங்கமாக அறிக்கையிடும் கிறிஸ்துவின் வார்த்தைகளின் தாக்கம் ஒருவர் மனமாற்றத்திற்கு அல்லது உளமாற்றத்திற்கு வழிகோல வேண்டும் என்பது

முக்கியமாகும். இத்திருவருட்சாதனத்தை இறைமக்கள் ஒரே குடும்பமாகக் கூடுகின்ற வழிபாட்டில் அளிப்பது வரவேற்கத்தக்கது. இவ்வருட்சாதன வழிபாட்டின்மூலம் திருச்சபையானது விசுவாசத்தை அறிக்கையிடுவதோடு மட்டும் நின்றுவிடாது, இறைவனுக்கு கிறிஸ்துமூலம் நமக்குக் கிடைத்த மீட்பிற்காகவும் நன்றி கூறுகின்றது. அத்துடன் திருச்சபையானது தனது வாழ்க்கையை இறைவனின் மகிமைக்கு ஏற்ற ஒரு ஆன்மீக பலியாகவும் ஒப்புக்கொடுக்கின்றது.

முடிவுரை :

எனவே திருச்சபையின் வரலாற்றிலே 'ஒப்புரவாகுதல்' அருட்சாதனம் பல்வேறு வளர்ச்சி நிலைகளைத் தாண்டி இன்று தனிப்பட்ட ஒப்புரவாகுதல் மூலம் கடவுளோடும், திருச்சபையோடும் ஒப்புரவாகியுள்ளது. பாவங்களுக்கு மன்னிப்பு திருச்சட்டத்தின்படி வந்ததென்றாலும் பாவமன்னிப்பை வழங்கும் முறையைத் திருச்சபையானது வெவ்வேறு காலகட்ட சூழ்நிலைகளுக்கும் தேவைகளுக்கும் ஏற்றவிதத்தில் நிர்ணயிக்கலாம். இதன்மூலம் இவ்வருட்சாதனம் இறைமக்களுக்கு வெறும் சுமையாக இல்லாமல் மாறாக இறைமக்கள் இறைவனோடும் திருச்சபையோடும் ஒப்புரவாகுவதற்கு வழி வகுக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

தெகுப்பு : R. C. X. நேசராசா
J. X. பேண்ட்ரெக்ளே

ஒப்புரவு அருட்சாதனம்

—அருள்திரு. கிறிஸ்தியன் வாஸ்

மனிதன் தன்னோடும் இறைவனோடும் அயலவரோடும் ஒப்புரவாகின்ற ஒரு கொண்டாட்டமே ஒப்புரவு அருட்சாதனமாகும். இதனை நாங்கள் ஒப்புரவு சடங்கு என்றும், பச்சாத்தாபம் என்றும், பாவசங்கீர்த்தனம் என்றும் பெயரிட்டு அழைக்கின்றோம். இச்சடங்குகளை நாம் எப்பெயர் கொண்டு அழைக்கதாலும் அதன் உள்ளே அடங்கியிருக்கின்ற உண்மை நிலை, மெய்யியல்பு ஒன்றுதான். அதாவது மனிதன், பாவத்தினால் உறவினில் முறிவை ஏற்படுத்திய மனிதன், உறவிலே இடைவெளியை அதிகரித்த மனிதன் தன்னோடும் அயலானோடும், இறைவனோடும் மறு உறவாகுதல், இறைவனின் இரக்கத்தை மனிதன் அனுபவிக்கின்ற ஒரு நிலை.

இவ்வருட்சாதனத்துக்கு கொடுக்கப்பட்டுவந்த பெயர்கள் அர்த்தம் பொதிந்தவையாகவே இருந்து வந்துள்ளன. இவை ஒப்புரவு அருட்சாதனத்தின் பல்வேறு அம்சங்களை வலியுறுத்தி நின்றன. அவ்வருட்சாதனத்துக்கு பாவத்தை உணர்ந்து மனம் வருந்துவது இன்றியமையாத பண்பு. அதனாலேயே இதனை பச்சாத்தாபம் என்று அழைத்தார்கள். பாவத்தை இதிலே அறிக்கையிடுவதாலே பாவசங்கீர்த்தனம் என்றார்கள். இரக்கம்நிறைந்த இறைவன் நம் பாவங்களை மன்னிக்கின்றார் என்பதினாலே பாவமன்னிப்பு எனப்பட்டது. உறவை முறித்துக்கொண்ட மனிதன் தன் உறவை செம்மைப்படுத்திக் கொள்வதிலே இது ஒப்புரவு அருட்சாதனம் என வழங்கப்படுகின்றது.

ஆனால் இவ்வருட்சாதனத்தை அணுகுகின்றபோது நாம் பல்வேறு மனநிலைகளை கொண்டவர்களாக இருக்கின்றோம். சிலருக்கு இது கசப்பானதாகவும், மறுசாராருக்கு இவ்வருட்சாதனம் இல்லாத வாழ்வு கசப்பானதாகவும் இருக்கின்றது. இன்னும் சிலருக்கு கமையாகவும் பலருக்கு கமைகுறைக்கும் வழியாகவும், அருள்பெறும் ஊற்றாகவும் இது திகழ்கின்றது.

பாவத்தின் தாக்கம்

பாவம் மனிதனை இறைவனிடமிருந்து பிரிக்கிறது. மனிதனுக்கும் இறைவனுக்கும் இடையே பாரிய இடைவெளியை ஏற்படுத்துகின்றது என்பதே முன்னைய காலத்து கருத்தாக இருந்தது. ஆனால் தற்கால

சிந்தனை வளர்ச்சி, பாவம் மனிதனை தன்னிலிருந்தும், மனிதனை மற்ற மனிதனிடமிருந்தும் அதாவது சமுதாயத்திலிருந்தும் பிரிக்கின்றது, என வலியுறுத்துகின்றது. மனிதன் தன்னிலே நிறைவடைய முடியாத செயலைச் செய்யும்போது தன்னிலிருந்து தானே பிரிக்கப்படுகின்றான். உதாரணம்: இன்னொருவனுக்கு தீங்கு விளைவிக்கும்போது தனக்கே ஒவ்வாத ஒரு சபாவம் அவனை ஆட்கொள்கின்றது. அது கோபமாக இருக்கலாம், எரிச்சலாக இருக்கலாம் எதுவாக இருந்தாலும் அது மனிதனை தனது சொந்த மனித சபாவத்திலிருந்து பிரிக்கின்றது. அதேபோல் தன் அயலவனிடமிருந்தும் பிரிக்கப்படுகின்றான். இவ்விரு பிரிவுகளும் அவனை இறைவனிடம் உறவாட முடியாமல் தடுக்கின்றன. எனவே மனிதன் பாவம் செய்யும்போது மூலகைத் தொடர்புகளை துண்டிக்கின்றான். அதாவது தன்னோடும், அயலவனோடும், இறைவனோடும், எனவே அவன் அப்பாவ தாக்கத்திலிருந்து விடுபட தன்னோடும், அயலவனோடும், இறைவனோடும் ஒப்புரவாதல் வேண்டும்.

ஒப்புரவாதும் சடங்கு பற்றிய திருச்சபையின் முன்சையநிலை

(திரிதெந்தின் சங்கம் 1545—1563)

திரிதெந்தின் சங்கம் மறுமலர்ச்சிக்காலத்திலே ஏற்பட்ட விசுவாச தளர்வுகளை நிவர்த்திசெய்ய, திருச்சபையை புரட்சிவாதிகளின் பிடியிலிருந்து பாதுகாக்க, தற்பாதுகாக்க கூட்டப்பட்ட சங்கமாகும். இச்சங்கம் பாவசங்கீர்த்தனம் பற்றிய சில கோட்பாடுகளை வலியுறுத்தியது.

பாவமன்னிப்புச் சடங்கு :

- (1) மனம் வருந்துதல்
- (2) பாவ அறிக்கை
- (3) மன்னிப்பு வழங்கல்.

என்ற மூன்று அம்சத்துக்குள் அடக்கப்பட்டது.

மனம் வருந்துதல்

பாவி தன் உறவை இறைவனுடன் துண்டித்ததையெண்ணி உத்தம மனஸ்தாபப்படுதல். பாவத்தின் விளைவுகளை உணர்ந்து, பாவ சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளை முற்றாக ஒதுக்கிவாழ, பாவச்செயல்களிலிருந்து விடுபட அதன்மூலம் ஒரு புதுவாழ்வுக்கு தன்னைத் தயார் படுத்திக் கொள்ள உண்மையான மனம் வருந்துதலே இம்முதல் அம்சமாகும். இவ்வாறு மனம்வருந்தும் பாவி மீண்டும் பாவம் செய்வதில்லையென பிரதிக்கினை யெடுக்கின்றான்.

பாவ அறிக்கையிடல்

உத்தம மனஸ்தாபப்பட்டு இனிமேல் பாவம் செய்வதில்லை என்ற பிரதிக்ஷியுடன் பாவி தன் பாவங்களைப் பாவசங்கீர்த்தனத் தொடர்பியில் இறைவனின் பிரதிநிதியாக இருக்கும் குருவிடம் அறிக்கையிடுகிறான்.

மன்னிப்பு வழங்கல்

அவனுடைய பாவங்களைக்கேட்டு அதற்கு தேவையான வழி நடத்துகல்களைக் கூறும் குரு "பிதா, சுதன், பரிசுத்த ஆவியாகிய மூவரின் பெயராலும், கிறிஸ்துவின் மீட்புச் செயலின் வல்லமையாலும்" அவனுக்கு மன்னிப்பு வழங்குகின்றார். பாவமன்னிப்பு வழங்குவதோடு பாவங்களுக்கான பரிசாரத்தையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

பாவப் பரிகாரம்

மேலும் பாவப் பரிகாரம் பற்றிய கருத்துக்களும் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. பாவப்பரிகாரச் செயல் செய்யும்படி பாவியைக் கேட்க குரு கடமைப்பட்டுள்ளார். பாவத்திலே பிறரோடு பங்காளியாகாத படி இருக்கவும், உள்ளத்தில் பாவத்திற்கு உடன்பட்டுப்போகாமல் இருக்கவுமே பாவப்பரிகாரச்செயல் புரியும்படி ஒருவர் கேட்கப்படுகின்றார். பாவப்பரிகாரச் செயலானது அவனுடைய ஆத்துமத்தை குணப்படுத்துவதோடு, அவன் பாவத்தின் காரணத்தை உணரவும், பாவப் பழக்கங்கள் மட்டில் எச்சரிக்கையாக இருக்கும்படியும் செய்கின்றது.

திரிதெந்தின் கருத்து—ஒரு மதிப்பீடு

திரிதெந்தினில் கொடுக்கப்பட்ட முறைமையே பல நூற்றாண்டு களாகக் கையாளப்பட்டு வந்துள்ளது. பாவங்களை பட்டியல்போல சொல்லி முடித்துவிடுகின்ற தன்மையையும், பாவத்தை உணர்ந்து மனம் வருந்தாமலிருப்பதும் நடைமுறையில் உண்டு. சுருங்கக் கூறுவதாயின் இச்சங்கத்திலே கொடுக்கப்பட்ட முறைகள் கடைப்பிடிக்கப்பட்டன எனக் கூறிலும் அவை முழுமையானதாக இருக்கவில்லை என்பது உண்மை. இச்சடங்கின் எல்லாமுறைகளும் உரியமுறையில் நடைமுறைப்படுத்துவது வலியுறுத்தப்படவில்லை இம்முறையிலே இறைவனின் இரக்கத்தை அறிவித்து மனமாற்றத்தை தூண்டவல்ல இறைவார்த்தைக்கு அங்கே இடமிருக்கவில்லை. பாவங்களை சாவான பாவமா இல்லையா என்று ஆராய்வதிலும், என்ன பாவத்துக்கு என்ன தண்டனை வழங்கவேண்டும் என்பதிலுமே கவனம் செலுத்தப்பட்டது.

குரு தீர்ப்பு வழங்கும் ஒரு நீதிபதிபோல் செயலாற்றினார். பாவ மன்னிப்புச் சடங்கு பாவமன்னிப்பு வழங்கும் வெறும் இயந்திரமாக செயல்பட்டு வந்தது. இத்தகைய குறைகளை நிவர்த்திசெய்து 2-ம் வத்திக்கான் பொதுச்சங்கம் ஒப்புரவு பெறும் பொதுச்சடங்கை அறிமுகம் செய்தது.

2-ம் வத்திக்கான் சங்கத்தின் பின் ஏற்பட்ட புதிய மாற்றம்

இரண்டாம் வத்திக்கான் சங்கத்தில் இவ்வருட்சாதனம் புதிய வடிவத்தைப் பெற்றது. புதிய முறை என் கின்றபோது இவ்வருட்சாதனம்பற்றிய இறையியல் மாறிவிட்டது என எண்ணிவிடக் கூடாது. இதன் இறையியல் மாறவில்லை, ஆனால் அதன் வடிவமும் ஒப்புரவை அனுபவிக்கும் முறையும் மாறியுள்ளது.

புதிய முறையானது உண்மையான மனமாற்றத்தையும், இறைவனுக்கு ஒருவன் தன்னையே முழுமையாக அர்ப்பணிப்பதையும் வலியுறுத்துகின்றது. மனமாற்றமானது இதயத்தின் ஆழத்திலே ஏற்படும் உண்மையான மனஸ்தாபத்தின் அடிப்படையில் உருவாகவேண்டும். அது மட்டுமல்ல செய்த பாவங்களை எதிர்காலத்தில் செய்வதில்லை என்ற மனஉறுதியோடு வெறுக்கவேண்டும். ஒரு முழுமையான மனமாற்றத்தை வாழ்வின் கடைப்பிடிக்கவேண்டும் (புதிய முறை ஒப்புரவு அருட்சாதனம் இல 6). மேலும் புதிய முறையானது பாவம் செய்தவன் உண்மையான மனஸ்தாபப்பட பாவமன்னிப்பு அளிப்பவர் உதவவேண்டும் எனக் கூறுகின்றது. இவ்வருட்சாதனத்தின் மூலம் பாஸ்கா மறைபொருள் மீண்டும் செயற்படுத்தப்பட வேண்டும் என நினைவூட்டுகின்றது.

பாவம் நிறைந்த உலகை கிறிஸ்துவில் ஒப்புரவாக்க திருச்சபை ஒப்புரவின் அருட்சாதனமாக விளங்குகின்றது. இந்த உண்மையின் அடிப்படையில் புதிய முறை ஒப்புரவு அருட்சாதனம் கட்டி எழுப்பப்பட்டுள்ளது. இத்திருச்சபையின் அங்கத்தவர்கள் கிறிஸ்துமூலம் இறைவனோடும் தன்னோடும் அயலவனோடும் ஒப்புரவாகின்றனர்.

இதிலே தனிநபர் ஒருவரை ஒப்புரவாக்கும் சடங்குமுறை, தனித் தனியான பாவஅறிக்கையுடன் பலரை ஒப்புரவாக்கும் சடங்குமுறை பொதப்பாவ அறிக்கையுடன் பலரை ஒப்புரவாக்கும் முறை என மூன்றுகப் பிரிக்கலாம்.

இப்புதிய முறையிலே,

1. குருவே தானாக முன்வந்து பாவியை வரவேற்கின்றார். இறைவன் பாவியை தானாகவே முன்வந்து தன்பால் அழைக்கின்றார் என்ற உண்மை இதில் விளங்குகின்றது.
2. மனமாற்றத்தை தூண்டவல்ல இறைவார்த்தை வாசிக்கப்படுகின்றது. இதன்மூலம் பாவி தன் நிலையை உணரவும் இறைவனின் இரக்கத்தில் நம்பிக்கை கொள்ளவும் ஆழமான மனமாற்றத்தை அடையவும் தூண்டுகொலாக இது அமைகின்றது.
3. குரு பாவியின் தலையீது கைவைத்து செயிப்பது தூய ஆசியான வரைப் பெற்றுக்கொள்வதைக் குறிக்கின்றது. இது ஆதித் திருச்சபையில் ஏற்பட்ட ஒரு பழக்கம். கிறிஸ்துவின் குணமணிக்கும் சக்தியின் அடையாளமாகவும் திகழ்கின்றது.

இந்த மூன்று அம்சங்களும் புதிய சடங்கு முறையின் சிறப்பு அம்சங்களாகும். இச்சடங்கு முறையின் முழுவிடிவத்தை பின்வரும் பகுதி சுருக்கமாக எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

I

மனந்திரும்பும் ஒருவரை ஒப்புரவாக்கும் சடங்குமுறை

மனந்திரும்புவோரை வரவேற்றல் :

- மனந்திரும்புவவர் பரிசுத்தஆவியின் அருள் வேண்டல்
- ஆத்தம சோதனை
- குருவுக்கு வணக்கம்
- குரு வாழ்த்துக் கூறி வரவேற்றல்
- இருவரும் சிலுவையைடையாளமிடல்
- கடவுன்மீது நம்பிக்கை கொண்டு மனந்திரும்ப குரு அழைத்தல்

திருநூல் வாசகம் :

இறைவனின் இரக்கத்தை அறிவித்து மனமாற்றத்தை தூண்டுவதாய் இருக்கவேண்டும்.

பாவஅறிக்கை, பரிகார ஏற்பு:

- மனத்திரும்புவோர் மனத்துயரை வெளியிட குரு அழைத்தல்
- மனத்திரும்புவோர் பாவங்களை அறிக்கையிடல்
- அறிவுரை, மனம்வருந்தத் தூண்டல்
- தவமுயற்சியை குறிப்பிட்டு, மனத்திரும்புவோர் அதைப் பாவ பரிகாரமாகவும், வாழ்வைத் திருத்தும் வழியாகவும் ஏற்றல்.

மனத்திரும்புவோரின் செயல்:

- மனத்துயரை வெளியிட குரு அழைத்தல்
- மன்னிப்பு வேண்டல்

பாவ மன்னிப்பு:

- மனத்திரும்புவோர் தலைமீது குரு தம் கைகளை (அல்லது வலக்கை) நீட்டி சொல்வது :

குரு : இரக்கம் நிறைந்த தந்தையாகிய இறைவன், தம் திருமகனின் இறப்பினாலும் உயிர்ப்பினாலும், உலகத்தைத் தம்மோடு ஒப்புரவாக்கிய இறைவன் பாவமன்னிப்புக்காகப் பரிசுத்த ஆவியைப் பொழிந்தருளிய இறைவன், திருச்சபையின் திருப்பணி வழியாக உமக்கு மன்னிப்பும் சமாதானமும் அருள்வாராக. நானும் பிதா சுதன் பரிசுத்த ஆவியின் பெயரால் உம் பாவங்களிலிருந்து உம்மை விடுவிக்கின்றேன்.

மன : ஆமென்,

இறைபுகழ் கூறி மனத்திரும்புவோரை அனுப்புதல். (முடிவுச் சடங்கு)

II

பலரை ஒப்புரவாக்கும் சடங்குமுறை

தொடக்கச் சடங்கு :

- மக்கள் கூடியிருக்க குரு வருகை
- பொருத்தமான பாடல்
- குரு வாழ்த்துதல்
- சடங்கின் உட்பொருள், காரணம், முக்கியத்துவம், சடங்கு முறை, சுருக்கமாக விளக்கப்படல்.
- செயல் (மௌனமாகவும், பொதுவாகவும்)

இறைவாக்கு வழிபாடு :

- பொருத்தமான வாசகம்
- மறையுரை
(மனந்திரும்பி இரக்கம் பெற)

ஆத்தும சோதனை :

- எல்லோரும் ஆத்தும சோதனை செய்யவும்
மனவருத்தத்தை உருவாக்கவும்
தேவையான அமைதி நேரம்.
- ஆத்துமசோதனை செய்ய உதவல்.

பொதுப் பாவ அறிக்கை :

- பாவஅறிக்கைக்கு அழைப்பு
- குரு : எல்லாம் வல்ல இறைவனிடமும்.....
- மன்றாட்டு
- பரலோக மந்திரம்
- குருவின் செபம்.

தனிப்பாவ அறிக்கையும், பாவமன்னிப்பும் :

- மனம் திரும்புபோர் தனியாகக் குருவை அணுகி பாவங்களை வெளியிட்டு பொறுத்தல் கேட்டல்
- குருவின் அறிவரை அபராதம் பெறல்
- தலைமீது கை வைத்துப் பாவமன்னிப்பு அளித்தல்
- குரு : இரக்கம் நிறைந்த.....
- மன் : ஆமென்.

இறுதிப் புகழரை :

- இறைவனுக்கு நன்றிகூற, நல்வாழ்வு வாழ பணியாளர் தூண்டல்
- புகழ்ச்சிப் பா
- முடிவுச் செபம்.

புதிய முறையும் புதுப்பித்தலும்

இந்தப் புதிய முறை, வாழ்வில் ஒரு புதுப்பித்தலை ஏற்படுத்துமா? ஒரு மாற்றத்தை கொண்டுவருமா என்ற கேள்வி எழுகின்றது. அதன்

உண்மையான பண்பை அர்த்தத்தை புரிந்துகொண்டு பங்குபற்றுகின்ற போது நிச்சயம் நம் வாழ்விலே ஒரு மாற்றத்தை, புதுப்பித்தலைக் கொண்டுவரும். அதை நாம் அடைவதற்கு பின்வரும் அம்சங்கள் அவசியம்.

1. ஒப்புரவு அருட்சாதனத்தின் இறையியல் பற்றியும், சடங்கு முறை பற்றியும் ஆழமாகச் சிந்திக்கவேண்டும். ஒரு புதிய கண்ணோட்டம் வேண்டும். இதற்கு சரியான போதனை மக்களுக்கு கொடுக்கவேண்டும்.
2. செபமும் தூய ஆவியானவரின் துணையும் அவசியம்,

இவ்வருட்சாதனத்தில் பெற்ற, இறைவனின் மன்னிப்பை நம்மிடையிலே காட்டாவிட்டால் நாம் சாட்சி பகராவிட்டால் இது அர்த்தமற்றதாகிவிடும். எனவே நம்வாழ்வின் மூலம் இறைவனின் எல்லையிலலா அன்பினை இரக்கத்தை எண்பிப்போம்.

ஒப்புரவு அருட்சாதனத்திலே குரு

ஒப்புரவு அருட்சாதனம் என்றால் இறைவனின் இரக்கத்தை கொண்டாடும் ஒரு நிகழ்ச்சி. இதிலே குரு தீர்ப்பிடுபவராக அன்றி இறைவனின் இரக்கத்தை பாவி அனுபவிக்க உதவும் ஒரு கருவியாக செயல் படுகின்றார். தாமே வாழ்த்துக்கூறி வரவேற்கின்றார். இங்கே இறைவனின் இரக்கத்தை காட்டுகின்றார். எனவே இறைவனின் இரக்கத்தை அனுபவிக்கவல்ல ஒரு சூழலை குருவானவர் உருவாக்கவேண்டும்.

இவ்வருட்சாதனம் இறைவனின் இரக்கத்தை கொண்டாடுகின்ற ஒரு நிகழ்ச்சியாக திகழ்வதோடு அவரின் குணமாக்கும் சக்தியை அனுபவிக்க வாய்ப்பளிக்கின்ற குணமாக்கும் வழிபாடாகவும் திகழ்கின்றது. எனவே குரு தகுந்த ஆயத்தம் செய்யவேண்டும், செபிக்கவேண்டும், மக்களையும் இவ்வாறு ஆயத்தம் செய்தல் அவசியம். ஊதாரிப்பின்னை உவமையிலே அந்தத் தந்தையானவர் மகன் தொலைவிலே வருவதைக் கண்டு மனமுருகி ஓடி கட்டி அணைத்து, முத்தமிடுகின்றார். இங்கே ஒரு எல்லையில்லாத அன்பைக் காண்கின்றோம். தந்தையின் மனநிலை குருவுக்கும் அவசியம். பாணியை அவன் குறைகள் பலவீனங்களுடன் ஏற்று அன்பு செய்யும் மனப்பக்குவம் வேண்டும். குருவும் பாணியும் சேர்ந்து இறைவனின் இரக்கத்தை அனுபவிக்கின்ற சூழ்நிலை வேண்டும். எனவே பாணியின் பாவச்செயல்களில் மட்டும் அதிகம் கவனம் செலுத்து

வதாக மட்டும் இருந்து விடாமல் இறைவனின் இரக்கத்தை அனுபவிக்க வழிவகுக்க வேண்டும். தந்தையிடம் வருமுன் ஒரு பேச்சுத் தயாரிக்கின்றான் மைந்தன். ஆனால் தந்தையின் எல்லையில்லாத அன்பு அவனை ஏற்றுக்கொள்கின்றது. மைந்தன் தயாரித்த பேச்சிற்கு அங்கே இடமில்லாமல் போய்விடுகின்றது. இவ்வாறே பாவியை ஏற்கின்ற பண்பு அன்பு குருவிடத்திலிருக்கவேண்டும்.

மேலும் ஒழுக்க நெறிபற்றிப் போதிக்கவோ, மனச்சாட்சியை உருவாக்கப் பயன்படும் ஒரு சந்தர்ப்பமாக இவ்வருட்சாதனக் கொண்டாட்டம் அமைந்துவிடக் கூடாது. இறைவனின் இரக்கத்தை குணமளிக்கும் வல்லமையை, எல்லையில்லாத அன்பை அனுபவிக்கும் ஒரு புனித நிகழ்ச்சியாக விளங்கவேண்டும். ஒருவனின் பாவத்திலும் அன்னுடைய பலவீனங்கள், சிக்கல்கள் என்பனவற்றின் மத்தியிலும் இறைவன் அன்பு செய்கின்றார் என்பதை அவன் உணர்வதற்கு வாய்ப்பளிப்பதாக இருக்கவேண்டும். குருவின் பாவ மன்னிப்புச் செயமானது பாவியின் மன்னிப்பை நிறைவுசெய்யும் ஒன்றாக விளங்குகின்றது. பாவத்தை மன்னிப்பவர் இறைவன். இங்கே திருச்சபையூடாக குருமூலம் தன் மன்னிப்பை வழங்குகின்றார்.

பெறுநரின் பங்கு

இவ்வருட்சாதனத்தை அணுகுகின்றபோது இறைவனின் குரலுக்கு செவிசாய்த்து இறைவனின் இரக்கத்தை அனுபவிக்கச் செய்கின்றேன் என்ற மனோநிலை அவசியம். பாவச்செயலை வெளியிடுவதல்ல, பாவத்தின் அடிப்படையைக் கண்டறிந்து அதனைக் குருவிடம் வெளியிடவேண்டும். உண்மையான உளமாற்றமடைய இது முக்கியமானதொன்றாகும். இதிலே ஆவியானவரின் அருள் எமக்கு துணைபுரிகின்றது. பாவமன்னிப்புப் பெற்றவன் உண்மையான உளமாற்றமடைந்து தன் வாழ்வின் மூலம் அதனை எண்பித்து பிறரோடு பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டும். அன்றேல் அது ஒரு நிறைவில்லாத ஒரு கொண்டாட்டமாக மாறிவிடும்.

முடிவுரை

ஒப்பரவு அருட்சாதனம் பற்றிய மேற்குறிப்பிட்ட விளக்கங்கள் மக்களிடையே போதியளவு தெளிவு படுத்தப்பட அனைத்து கிறிஸ்தவர்களும் அதாவது குருக்கள், கன்னியர், மறை ஆசிரியர்கள், பொது நிலையினர் அனைவரும் ஈடுபடவேண்டும். அப்பொழுதுதான் இறைவ

னின் இரக்கத்தை நாம் பெறுவதோடு அதை மற்றவர்களோடு பகிர்ந்து கொள்பவர்களாகவும் மாறமுடியும். இறை இரக்கத்தை மற்றவர்களிடையே பரப்பும் சாதனங்களாக நாம் மாறவேண்டும். அதற்கு நாம் ஒப்புரவுபெற்று, ஒப்புரவு வாழ்வு வாழும் மக்கள் என்பதை நம் வாழ்க்கை மற்றவர்களுக்கு வெளிப்படுத்தி நிற்கவேண்டும். இதற்கு நாம் உண்மையில் நம்போடும், அயலவரோடும் அதன்மூலம் இறைவனோடும் ஒப்புரவு வாழ்க்கை வாழ்வதன் மூலம் சமாதானத்தின் கருவிகளாக வேண்டும். இச்சமாதானம் நிறைவுள்ளதாக உலகமனைத்திலும் பரவுப்போது இறையரசு நிறைவுபெறும் என்பது திண்ணம்.

தொகுப்பு : இ. ஸ்டாலின்

அ. சகாயதாசன்